

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

Vol. V

Issue 1

April 2015

இம்மாத மலரில் . . .

பொருளாடக்கம்

	பக்கம்
லைப் டிவென்	2
இம்மாதச் செய்தி	12
சாவிதரி	13
யோக வாழ்க்கை விளக்கம்.....	15
பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்	19
அபெஜன்டா	21
திருவுருமாற்றம் முதிர்ந்த சமர்ப்பணம்	23
மனிதன் கண்ட நீதியும் தெய்வம் வழங்கும் நீதியும்	29
அன்பர்களின் அன்றாட வாழ்வில் அன்னையின் பிரத்யட்சம்.....	34
அன்பர் அனுபவம்	38
அன்னை இலக்கியம் தீபாவளி.....	43

ஜீவியத்தின் ஒசை
ஐகையைகை

ஒருவர் சுயநலம்
இருத்தவர் பரநலம்.

கதை கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள்
யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

ஸ்ரீ அரவிந்தம்

கலப் பிளவன்

கர்மயோகி

XXVIII. Supermind, Mind and the Overmind Maya

Page 271

Para 1

We must clear one point which we have till now left in obscurity.

What is the process of the lapse into the Ignorance?

In the original nature of Mind, Life or Matter nothing necessitates a fall from Knowledge.

It has been shown that division of consciousness is the basis of the Ignorance.

It is a division of individual consciousness from the cosmic and the transcendent.

The individual consciousness is still an intimate part of them.

In essence it is inseparable from them.

It is a division of Mind from the supramental Truth.

It should be a subordinate action of that Truth.

It is a division of Life from the original Force.

Life is one energism of that Force.

It is a division of Matter from the original Existence .

28. சத்திய ஜீவியம், மனம், தெய்வீக மனத்தின் மாணை

நாம் இங்கு விளக்கம் கூறாமல் விடப்பட்டுள்ள ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாக்க வேண்டியுள்ளது.

பிரம்மம் அறியாமையில் தன்னை எப்படி இழக்கிறது ?

மனம், வாழ்வு மற்றும் ஜடத்தின் மூலத் தன்மையில் எதுவும் அறிவிலிருந்து வழங்கும் அவசியத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

ஜீவியத்தின் பிரிவினை அறியாமையின் அடிப்படையாகக் காணபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இது பிரபஞ்சம் மற்றும் கடந்த நிலையிலிருந்து தனிப்பட்ட ஜீவியம் பிரிந்த நிலை.

பிரிந்தாலும், தனிப்பட்ட ஜீவியம் அவற்றின் நெருங்கிய பகுதியே ஆகும்.

அதன் சாரத்தில் அது அவற்றிலிருந்து பிரிய முடியாத நிலையிலுள்ளது.

மனம் சத்திய ஜீவியத்திலிருந்து பிரிந்த நிலை அது.

அச்சத்தியத்தின் கீழ்நிலைச் செயலாக அது இருக்க வேண்டும்.

மூலமான சக்தியிலிருந்து வாழ்வு பிரிந்தது அது.

வாழ்வு அச்சக்தியின் ஒரு சக்தித்துகள் ஆகும்.

மூலமான சத்திலிருந்து ஜடம் பிரிந்த நிலை அது.

Matter is one form of substance.

But how did this division come about in the Indivisible.

By what self-diminishing has it come about?

By what self-effacing action of Consciousness-Force in the Being has it come about?

All is a movement of that Force.

Therefore only by some such action can there have arisen the dynamic phenomenon of the Ignorance.

That action must have obscured its own plenary light and power.

But this problem can be more closely examined.

In treating the dual phenomenon of Knowledge-Ignorance, we can examine it.

Our consciousness is a blend of light and darkness.

It is a half-light between the full day of the supramental Truth and the night of the material Inconscience.

All we must note at present is its essential character.

It is an exclusive concentration on one movement and status of Conscious Being.

That puts all the rest of consciousness and being behind.

It veils it from that one movement's now partial knowledge.

ஜடம் என்பது பொருளின் ஒரு ரூபம்.

இருப்பினும், பிரிய முடியாத்திலிருந்து பிரிவினை ஏற்பட்டது எங்ஙனம் ?

எப்படிப்பட்ட சுயக் குறைபாடு இதை ஏற்படுத்தியது ?

ஜீவனிலுள்ள ஜீவியச் சக்தியின் தன்னை அழிப்பதான எத்தகைய செயல் மூலம் இப்பிரிவினை ஏற்பட்டது ?

அனைத்தும் அச்சக்தியின் சலனமே.

எனவே, அத்தகைய ஏதாவது ஒரு செயலின் மூலம் அறியாமை உயிர் பெற்று எழுந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

அச்செயல் அதன் முழு ஒளி மற்றும் சக்தியை மங்கச் செய்திருக்க வேண்டும்.

இப்பிரச்சனையை இன்னும் நெருக்கமாக நாம் ஆராய்ச்சி செய்ய முடியும்.

இரட்டைகளான அறிவு-அறியாமை இவற்றைக் கொண்டு நாம் இதை ஆய்வு செய்யலாம்.

நம் ஜீவியம், ஒளி மற்றும் இருளின் கலவையாகும்.

அது பகலான சத்திய ஜீவியத்தின் சத்தியத்திற்கும், இரவான ஜட இருளிற்கும் இடையே உள்ள குறையொளி கொண்டது. தற்போது நாம் கவனிக்க வேண்டியது அதன் அத்தியாவசியமான குணத்தையே ஆகும்.

சத் ஜீவன் பெற்று தன் ஒரு இயக்கம் மற்றும் ஒரு நிலையின் மீது அதற்கு ஏற்படும் பிரத்தியேக நிஷ்டை அது.

அது மற்ற ஜீவியத்தையும் ஜீவனையும் பின்னணியில் வைக்கிறது.

அந்த ஒரு இயக்கத்தின் தற்போதைய குறையான அறிவிலிருந்து மற்றதை மறைத்து வைக்கிறது.

Still one aspect of this problem must be immediately considered.

It is the gulf created between Mind and the supramental Truth-Consciousness.

We have found Mind in its origin to be a subordinate process of this Truth-Consciousness.

For this gulf is considerable.

There are two levels of consciousness.

A transition from one to the other can be in the descending involution of Spirit into Matter.

Or it can be the corresponding evolution in Matter of concealed grades leading back to the Spirit.

If there are no gradations between these two levels, a transition seems highly improbable.

It may seem impossible.

For Mind as we know it is a power of the Ignorance seeking for Truth.

It gropes with difficulty to find it.

It reaches only mental constructions and representations of it in word and idea.

It reaches only mind formations, sense formations.

It is as if bright or shadowy photographs of a distant Reality were all that it could achieve.

Supermind, on the contrary, is in actual and natural possession of the Truth.

ஆனாலும், இந்தப் பிரச்சனையின் ஒரு அம்சத்தை நாம் உடனடியாகக் கருத வேண்டும்.

அது மனம் மற்றும் சத்திய ஜீவியத்தின் இடையே உருவாக்கப்பட்டுள்ள பெரும் பிளவைப் பற்றியது.

மனம் அதன் ஆதியில் சத்திய ஜீவியத்தின் கீழ்நிலைப்பட்ட செயல்பாடு என்று பார்த்தோம்.

இவைகளுக்கிடையே ஏற்பட்டுள்ள பிளவு மிகப் பெரியதாகும். இரு கட்டங்களாக ஜீவியம் உள்ளது.

ஒன்றிலிருந்து மற்றதற்கு நிலை மாற்றம் பெறுவதன் மூலம் ஆன்மா ஜூடமாக சிருஷ்டியில் கீழிறங்குவதாக இருக்க முடியும்.

அல்லது ஜூடத்தில் மறைந்துள்ள நிலைகள் பரிணாமம் பெற்று மீண்டும் ஆன்மாவை அடைவதாக இருக்க முடியும்.

இவற்றிற்கிடையே பல நிலைகள் இல்லையென்றால், மாற்றம் ஏற்படுவது இயலாதது போல் தெரிகிறது.

அது சாத்தியமற்றதாகவும் தோன்றலாம்.

மனம் சத்தியத்தை விழையும் அறியாமையின் சக்தி என்பதாக நாம் அறிந்துள்ளோம்.

அது சத்தியத்தைக் கண்டுகொள்ளத் தடுமாறுகிறது.

அது வார்த்தைகள் மற்றும் கருத்துகளால் மனத்தின் கருத்தமைப்பு மற்றும் கருத்துருக்களை மட்டுமே அடைகின்றது.

மனம், உணர்வு இவற்றின் உருவாக்கங்களை மட்டுமே அது எட்டுகிறது.

இது, தொலைவாக உள்ள சத்தியத்தின் பிரகாசமான புகைப்படத்தை அல்லது நிழற்படத்தை மட்டுமே அது பெறுவது போன்றது.

ஆனால், சத்திய ஜீவியம் உண்மையான இயல்பான சத்தியத்தைப் பெற்றுள்ளது.

Its formations are forms of the Reality, not constructions, representations or indicative figures.

No doubt, the evolving Mind in us is hampered.

It is encased in the obscurity of this life and body.

The original Mind principle in the involutionary descent is a thing of greater power.

We have not fully reached it.

It is able to act with freedom in its own sphere or province.

It is able to build constructions, more minutely inspired formations.

It can build more subtle and significant embodiments.

In those, the light of Truth is present and palpable.

But still that too is not likely to be essentially different in its characteristic action.

For it too is a movement into the Ignorance.

It is not a still unseparated portion of the Truth-Consciousness.

There must be somewhere an intermediate power and plane of consciousness.

Perhaps it would be something more than that.

It would be in the descending and ascending scale of Being.

It might be something with an original creative force.

அதன் உருவாக்கம் சத்தியத்தின் உருவத்தால் ஆனது, புனைந்த, பாவித்த அல்லது சுட்டிக்காட்டும் விவரங்கள் அல்ல.

சந்தேகமில்லாமல், இப்பரிணாமத்திற்குரிய மனம் நமக்குள் தடுக்கப்பட்டுள்ளது.

வாழ்வு மற்றும் உடலின் இருண்ட நிலைக்குள் அது உறையிடப்பட்டுள்ளது.

சிருஷ்டிக்குள் இறங்கும் ஆரம்ப நிலைக்குரிய மனம் எனும் தத்துவம் சிறப்பான சக்தி வாய்ந்தது.

நாம் அதை முழுமையாக அடையவில்லை.

அது தன் துறை அல்லது எல்லையில் சுதந்திரமாகச் செயல்படக் கூடியது.

அது அமைப்புகளை எழுப்பக்கூடியது. மேலும் அதிக நுட்பமான ஊக்கம் அளிக்கக்கூடிய உருவாக்கங்களையும் ஏற்படுத்தக் கூடியது.

அது சூட்சமமான மற்றும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த வடிவங்களை நிர்மாணிக்கக் கூடியது.

அவற்றுள் சத்தியம் உறைகிறது, அச்சத்தியத்தை நாம் உணர முடியும்.

இருந்தாலும் அதுவும் தன் இயல்பான செயலில் அடிப்படையாக வேறுபடாது.

அதுவும் அறியாமைக்குள் செலுத்தும் ஒரு இயக்கமே.

அது இன்னும் சத்திய ஜீவியத்திலிருந்து பிரிக்கப்படாத பகுதியாக இல்லை.

இடைநிலைக்குரிய சக்தியும் ஜீவியத்தின் நிலையும் எங்காவது இருக்க வேண்டும்.

ஒருவேளை அதைவிட அதிகமானதாக இருக்கலாம்.

சத்தின் சிருஷ்டி மற்றும் பரிணாமத்திற்கான நிலைகளில் அது இருக்கலாம்.

ஆரம்ப நிலைக்குரிய சிருஷ்டிக்கும் சத்தியாக அது இருக்கலாம்.

Through that force the involutionary transition took place.

It was from Mind in the Knowledge to Mind in the Ignorance.

Through that again the evolutionary reverse transition becomes intelligible and possible.

For the involutionary transition, this intervention is a logical imperative.

For the evolutionary transition, it is a practical necessity.

For in the evolution there are indeed radical transitions. They are from indeterminate Energy to organised Matter.

They are from inanimate Matter to Life.

They are from a subconscious to a perceptive, feeling and acting Life.

They are from primitive animal mentality to conceptional reasoning Mind.

Mind observes and governs Life and observes itself also.

It is able to act as an independent entity.

It can even seek consciously for self-transcendence.

These leaps may be considerable.

But they are to some extent prepared by slow gradations.

That makes them conceivable and feasible with no immense hiatus in between.

Between supramental Truth-Consciousness and Mind in the Ignorance, there is such an immense hiatus.

Contd...

• ॥ ॥ •

அந்த சக்தியின் வழியாக சிருஷ்டிக்குள் இறங்கும் மாற்றம் நடைபெற்றது.

அது மனத்தின் ஞானத்திலிருந்து மனத்தின் அறியாமைக்கு இறங்குவதாகும்.

அதன் வழியாக மீண்டும் பரிணாமத்திற்குத் திரும்பும் மாற்றம், புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவும் நடக்கக் கூடியதாகவும் ஆகிறது. சிருஷ்டிக்குள் இறங்கும் மாற்றத்திற்கு இந்த இடையீடு ஒரு தர்க்க ரீதியான கட்டாயமாகும்.

பரிணாமத்தின் மாறுதலுக்கு, அது ஒரு நடைமுறையான அவசியம்.

பரிணாமத்தில் தீவிரமான மாறுதல்கள் உண்டு.

அவை வரையறுக்க முடியாத சக்தியிலிருந்து முறைப்படுத்தப்பட்ட ஜடம்வரை உள்ளன.

அவை உயிரற்ற ஜடத்திலிருந்து வாழ்வுவரை உள்ளன.

அவை ஆழ்மனத்திலிருந்து, புரிந்து, உணர்ந்து, செயல்படக்கூடிய வாழ்வுவரை உள்ளன.

அவை ஆதிகால விலங்கு மனிலையிலிருந்து பகுத்தறியும் மனம்வரை உள்ளன.

மனம் வாழ்வை கவனித்து ஆள்கிறது மற்றும் தன்னையும் கண்காணிக்கிறது.

அது ஒரு சுதந்திரமான அமைப்பாக செயல்படக்கூடியது.

விழிப்பு பெற்று தன்னைக் கடப்பதையும் அது நாட முடியும். இத்தகைய உயர் நிலைகள் ஏராளம்.

ஆனால் அவை நிதானமான அடுக்குகளால் ஓரளவிற்கு உருவாக்கப்படுகின்றன.

இதனால் இந்நிலைகள் பிளவு ஏற்பட்டு பிரிந்து தோன்றாமல் நாம் அவற்றை புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சுத்திய ஜீவியத்திற்கும் மனத்திற்கும் இடையே இத்தகைய பெரிய பிளவு உள்ளது.

தொடரும்...

• ॥ ॥ •

இம்மாதச் செய்தி

உதாசீனம் உற்சாகம் தருவது
உள்ளம் பெற்ற பக்குவம்.

சாவித்ரி

Page 171: And when that greater Self comes sea-like down
கடலைலையென்ற பெருகும் பெரும் ரிரம்மம்

- ✧ அழியும் நம் உருவத்தை அழியாமல் நிரப்ப
- ✧ ஆனந்தம் அனைத்தையும் உட்கொள்ளும், திருவுருமாற்றம்
- ✧ கனவிலெல்டாத பூரிப்பு அலைகள் கனவேகத்தில் உருளும்
- ✧ மனமும், வாழ்வும், புலனும், சிரிப்பும் ஒளிமயமாகி
- ✧ கடுமையான குறுகிய மனித நேரத்தைக் கடந்து
- ✧ நரம்பும் தசையும் தெய்வீகமாகிப் புல்லரித்து
- ✧ செல்லெல்லாம் செறிந்து ஒளிமயமாகி மாறி
- ✧ காலத்தின் சிறு ஜீவன், நிழலெனும் ஆத்மா
- ✧ இருண்ட ஆத்மாவின் ஜீவனுள்ள குட்டை மனித ஞபம்
- ✧ அற்ப கனவெனும் ஆர்ப்பாட்டத்திலெழுந்து
- ✧ மனிதனாக உருவாகி, அகந்தையெனும் முகம் பெற்று
- ✧ அழியும் பொய்யுடலை அவிழ்த்தெறிந்து
- ✧ களிமண்ணைப் பிசைந்து கடவுளாக உருவாக்கி
- ✧ என்றும் உள்ள பெருமான் ஞபத்தில் புதியதாக உருவாக்கி
- ✧ வெண்மை சக்தியின் மார்பகத்தில் பதித்து
- ✧ சொர்க்கத்தின் ஸ்பரிசம் சொரேரென எழும்
- ✧ ஆன்மீக இனிமை அருள் ரோஜாவாகக் கணிந்து
- ✧ பெருமாறுதலின் சிவந்த முகம் தெறிக்கும் கனல்
- ✧ விழித்து, நடுங்கி, பூரிப்பால் படபடத்து
- ✧ மந்திரக்கட்டின் குறையை விலக்குவது போல்

- ❖ இருளின் சூன்யத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று
- ❖ பாதாள இருஞக்குப் பணியும் பாங்கை விடுத்து
- ❖ உள்ளுறை மக்துவத்தை உள்ளபடி முடிவாக அறிந்து
- ❖ துதிக்கும் இதயம் காணும் அற்புதம் பிடிபட்டு
- ❖ குழந்தை தெய்வம் மண்டியிட்டு அரியாசனமேறி
- ❖ அழகும், ஆனந்தமும், அன்பும் பாய்ந்து பரவி
- ❖ ஆத்மா எழுவதை உயர்ந்து உணர்ந்து போற்றி
- ❖ நம் சுபாவம் எழுந்த பாதாளத்தையறிந்து
- ❖ ரூபத்தைக் கம்பீரமாய்க் கடந்த ஆத்மா
- ❖ மனத்தின் மயக்கமான உறங்கத்தைக் கடந்து உயர்ந்து
- ❖ இறைவனால் இதயத்தை இதமாக நிரப்பி
- ❖ சூட்சம் தெய்வம் விலங்கு மனிதனுக்குக் காட்சியளித்து
- ❖ பொன்தழவின் தியாகத்தை எழுப்பி
- ❖ பிரகாசமான லோகங்களின் பெரும் சக்தியை அழைத்து
- ❖ அழியும் வாழ்வின் அவமானத்தை இழந்து

ஐசீபீஐ

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

மனிதன் ஆத்மா. அதுவே பிரபஞ்சமும், பிரம்மமுமாகும். தன்னைக் கண்டு, பிரபஞ்சத்தில் விரிந்து, பிரம்மமாக உயர்ந்து, இவ்வுலகில், இவ்வுடலில், இதே உயிரில், இம்மனத்தில் வாழ்வது தெய்வீக வாழ்வு என ஸ்ரீ அரவிந்தம் கூறுகிறது.

யோக வாழ்க்கை விளக்கம்

22/18. சமர்ப்பணம் சமர்ப்பணத்தால் மட்டுமே யுர்த்தியாகும்

- ‘அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி’ என்பதன் தத்துவம் இது.
- சர்க்கார் சட்டம் போட்டால் அதுவே முடிவு என்பது பாமர மக்கள் கருத்து.
- விவரம் தெரிந்தவர் சர்க்கார் போடுவது சட்டமில்லை, உத்தரவு என அறிவார்கள்.
- உத்தரவு சட்டப்படியில்லை எனில் செல்லாது.
- இன்றைய நிலையில் ஆயிரக்கணக்கான சர்க்கார் உத்தரவுகள் செல்லாது.
- ஆனால் அமுலில் இருக்கின்றன.
- உத்தரவு சட்டத்திற்கு மாறானால் செல்லாது, ரத்தாகும்.
- சட்டமே முடிவானதில்லை என்பது சமயத்தில் மந்திரிகட்கும், ஐட்ஜ், வக்கீல்கட்கும் புரியாது.
- சட்டசபை ஏற்படுத்தும் சட்டம் சில விஷயங்களில் பார்லிமெண்ட் சட்டத்திற்கு உட்பட்டது.
- அந்த விஷயத்தில் அது மாறுபட்டால் செல்லாது.
- பார்லிமெண்ட் சட்டமும் அதே போல் அரசியல் நிர்ணயக் சட்டத்திற்குட்பட வேண்டும்.
- அரசியல் நிர்ணயம் (constitution) 1950-இல் மக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.
- அதற்கு முரணானால், அதுவே முரணானால், மக்கள் மன்றம் மட்டுமே அதைச் சீர் செய்ய முடியும்.
- உயர்ந்த விஷயம் மாறானால், அதை உயர்ந்த விஷயத்தால் மட்டுமே சரி செய்ய முடியும் என்ற ஞானம் மக்கட்குண்டு. ‘அது ஆண்டவனே செய்ய வேண்டும்’.
- ‘அது ஆண்டவனாலும் முடியாது’ என்பது வழக்கு.

- பொதுமக்களுக்குச் சில விஷயங்களில் உயர்ந்த ஞானம் உண்டு.
- இது அதுபோன்ற விஷயம்.
- பிரார்த்தனையால் முடியாதது சமர்ப்பணத்தால் முடியும். சமர்ப்பணம் தடையானால் அது சரி செய்யும் சக்தியில்லை. அதைச் சரி செய்யும் சக்தி சமர்ப்பணத்திற்கே உண்டு என்பது தலைப்பு.
- உதாரணம் :

1) அமெரிக்கர் உதாரணம் 2) அன்பர் உதாரணம்.

மேல்நாட்டார், குறிப்பாக அமெரிக்கர் செய்யும் முயற்சி பிரம்மப்பிரயத்தனம். அது பெரும் சமர்ப்பணத்திற்குச் சில சமயம் சமமாகும். ஒரு அமெரிக்கப் பெண்ணுக்குக் கணக்கு வராது, கூட்டல், கழித்தல் சிம்ம சொப்பனம். அவர் ஆடிட்டர் பரீட்சை எழுதப் படித்தார். எதுவும் புரியவில்லை. எதுவும் பிடிபடவில்லை. வாழ்க்கையே நரகமாயிற்று. பரீட்சை வந்தது. சிம்ம சொப்பனம். என்ன கேள்வி, என்ன பதிலைமுதினோம் எனத் தெரியவில்லை. அழுது கொண்டே வீட்டிற்குப் போனார். ரிஸல்ட் வந்தபொழுது பார்க்கத் தெரியவில்லை. பார்க்க முடியவில்லை. பார்க்காமலிருக்கவும் முடியவில்லை. நேரம் போகிறது. ஆபீலிலிருந்து போன் வந்தது. Congratulations உங்களுக்கு முதல் இடம் வந்துள்ளது. Gold Medal உண்டு என்றார். ஒன்றும் புரியவில்லை. தலைமையாபீஸைக் கூப்பிட்டார். அது உண்மையென அறிந்து வியந்தார்.

பெருமுயற்சியில் தகுதி மறந்து குறை மட்டும் தெரிகிறது.

ரிஸல்ட் தகுதிக்கு வருகிறது. பெருமுயற்சி சமர்ப்பணத்திற்கீடானது.

- ஒரு வேலையை அன்பர் மேற்கொள்ளும்பொழுது அது பெரியது. நமக்கும் பெரியது. நம்மால் முடியாது. பிரார்த்தனையால் மட்டுமே முடியும் எனப் பிரார்த்தனையை மேற்கொண்டால் பிரார்த்தனையால் முடியவில்லை எனக்

கண்டு, சமர்ப்பணத்தை மேற்கொண்டு வழிவிட்டு பாதியில் சமர்ப்பணம் கட்டை போட்டால், அடுத்தது என்ன?

எவரும் கைவிடும் நிலையிது.

சமர்ப்பணம் பலிக்காவிட்டால், அடுத்தது இல்லையே எனப் புரிகிறது.

சமர்ப்பணம் தவறினால் முடியாது என்ற நிலையில் முடியாது என்பதைச் சமர்ப்பணம் செய்யத் தோன்றாது. தோன்றினால் பலிக்கும்.

தவறும் சமர்ப்பணம் முடிவல்ல. அதைச் சரிசெய்வது சமர்ப்பணமாகும்.

- அன்பர் பேங்கில் (1980-இல்) கடன் கேட்க முயன்றார். அவருக்குத் தேவையானது எட்டு இலட்சம். பாங்க ஈடில்லாமல் ஒன்றரை லட்சம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒன்றரையை இரண்டாக உயர்த்திக் கேட்கலாம் என பாங்கிற்குப் போக முயன்றபொழுது, பாங்கிலிருந்து செய்தி வருகிறது. தலைமையாபீசிலிருந்து அசிஸ்டெண்ட் ஜெனரல் மேஜேஜர் வந்திருப்பதாகவும் அன்பர் கம்பெனிக்கு வருவதாகவும் செய்தி. வந்தவர் நிலைமையை அறிந்து தாராளமாக உதவி செய்ய முன்வந்து நெடுநேரம் பேசியபின் அவரே முன்வந்து எட்டு இலட்சம் கொடுப்பதாக சொல்லியதை அன்பர் ஆச்சரியமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். அந்த நேரம் அன்பரின் சொத்து சிக்கலிலிருப்பதால் ஐந்து இலட்சமிருந்தால் சிக்கல் தீரும் என்பதால் கம்பெனிக்கு எட்டு இலட்சம் பெறுவதைவிட ஐந்து இலட்சம் பெற்று சிக்கலை மீட்க நினைத்தார். பாங்க சம்மதப்படும் போலிருக்கிறது. சிக்கலைத் தீர்த்தபின் சொத்தை ஈடு தர முடியும் என்பதால் கேட்கத் தயங்கினார். மாணேஜரே கேட்டு விவரம் தெரிந்து அதைத் தீர்க்கும் ஸபெஷல் முறையால் தீர்த்து உதவி செய்ய முன்வந்தார்.

அந்த நிலையில் அன்பர் ஐந்து இலட்சம் பெறத் தயாராகி எட்டு இலட்சத்தை மறந்தார். மாணேஜர் இரண்டையும் தர முன்வந்தது அன்பருக்கு விளங்கவில்லை.

சமர்ப்பணம் தடையான நேரம் சமர்ப்பணத்தால் அத்தடையை விலக்க வேண்டிய அன்பர் அவர் சார்பாக அன்னையே அதையும் செய்ததைக் கண்டு திடைக்குத்தார்.

- சமர்ப்பணம் முடிவானது.
- முடிவான சமர்ப்பணத்திற்கு முழுமை தருவது சமர்ப்பணம்.

ஐ.ஐ.ஐ.ஐ.ஐ.ஓ

ஜீவிய மணி

ஆன்மீகச் சட்டப்படி எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் உள்ள சக்தி (energy) ஒன்றே. ஒரு குடும்பம் கோஸ்ஸ்வரக் குடும்பமாகவும், அடுத்தது வறுமை மிகுந்ததாகவும் இருந்தால், முதற்குடும்பம் தன் சக்தியைப் பணம் சம்பாதிப்பதில் செலவு செய்து வெற்றி பெற்றது. அடுத்த குடும்பத்தினர் தங்கள் சக்தியை, சண்டை, சச்சரவு, வதங்தி, போட்டி, பொறாமை, கடுமை போன்றவற்றில் செலவு செய்தனர். பணம் சம்பாதிப்பதில் தங்கள் முயற்சியை அவர்கள் செலுத்தவில்லை, செலுத்தத் தெரியவில்லை எனப் பொருள். மேற்கொண்ண குடும்பத்தினர் 11 தொழில்கள் நஷ்டமானபின், தகப்பனார் இறந்தபின், ‘நாம் முன்னுக்கு வர வேண்டும்’ என்று முடிவு கட்டினர். அதற்காக முயன்றனர். அதற்குரிய உழைப்பையும், முயற்சியையும் மேற்கொண்டனர். கஷ்டம் வந்த காலத்தில் அது குடும்பத்தைச் சிந்திக்கச் செய்கிறது. சிந்தனை சரியான வழியில் இருந்தால், அது பலிக்கும். பலித்தால் அதிர்ஷ்டம் வரும். அக்குடும்பம் இவற்றை எல்லாம் அறிந்து செய்யவில்லை. சந்தர்ப்பம் நிர்ப்பந்தம் செய்ததால் அது நடந்தது. அதிர்ஷ்டம் தோல்வியில் உள்ளது என அறிந்தால், தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றலாம். அந்தத் தெளிவு வந்தபின் தோல்வியே அங்கு இருக்காது.

பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்

கர்மயோகி

111. தலைவர் தொண்டருக்குப் பணிவது.

- கலங்கரை வீளக்கு கண்ணுக்குத் தெரியாற்போகாது.
- தலைவர் பதவி வகிப்பவர்.
- தலைவருக்குரிய அம்சமிருந்து தலைமைப் பதவி வகிப்பவர் பெரியவர்.
- அங்குமிகு தொண்டர் தலைவர் கண்ணில்பட நாளாகாது.
- கேஸ் கட்டைப் பிரித்தவுடன் பகவானுக்கு ஓரிடத்தில் வெளிச்சம் தெரிந்தது.
அதை விரலால் சுட்டிக் காட்டினார். கோர்ட்டார் அதைக் கேட்டு ஏற்றனர்.
- கேஸ் ஜெயித்தது. 1920-இல் இலட்ச ரூபாய் பீஸ் பெற்றார் வக்கீல்.
- சூட்சமப் பார்வைக்கு விடையம் உள்ள இடம் ஜோதியாகத் தெரியும்.
- நேரு சிறுவனாக இருந்தபொழுது அன்னை அதுபோன்ற ஜோதியை அவர் படத்தில் கண்டு “எதிர்காலப் பிரதமர் இவர்” என்றார்.
- அப்பொழுது மோதிலால், பிரசாத், ராய், ராஜாஜி, ஆசாத், பட்டேல் போன்ற தலைவரிடையே நேரு இளைஞன், கேட்ட சாதகர் எவரும் நம்பவில்லை.
- ஜோதியுள்ள தொண்டர் நேரத்தில் தலைவராவார்.
- ‘தலைமை’ ஜோதியாகத் தெரியும். தெளிவான இலட்சியமாகவும் தெரியும். நடையுடை பாவனையிலும் தெரியும்.
- செயலிலும், செயல் முறையிலும் தெரியும்.

- கூட்டம் அதிகமான பொழுது தலைவரருகே தற்சியலாய் அதுபோன்ற தொண்டர் வருவார்.
- குரல் கணீரன் இருந்தால் தலைவர் நிமிர்ந்து பார்ப்பார்.
- சந்தர்ப்பம் தலைவரை தொண்டருக்கு மாலை போடச் செய்யும்.
- பலர் தமிழையறியாமல் செலுத்தும் மரியாதையிலும் ‘தலைமை’ விளங்கும்.
- கோஷம் எழுப்பினால் தனித்த குரல் “தலைமை”யிடமிருந்து வரும்.
- ஜாதகம் பேசும்.
- சூட்சுமானவர்க்கு நடப்பவை அனைத்தும் “ஜாதகமே”.
- “நல்ல பெயரும்” எடுத்துக்காட்டும்.
- அம்சம் மிகப் பெரியதானால் “தலைமை” கெட்ட பெயரும் பெறும்.
- பேச்சுத் திறமை வெளிப்படுத்தும்.
- தலைவர் அவசியமின்றி தொண்டருக்குப் பணிய முன்வருவார்.
- அம்சம் அளவு கடந்த பெரியதானால் முதல் நாளிலிருந்து ஸ்தாபனம் அவரைப் பராமுகமாகப் புறக்கணிக்கும்.
- பார்த்தவுடன் “நீயே தலைவன்” என அனைவரும் கூறுவார்.
- தண்டித்தால் தண்டித்த தலைவராக தண்டனை பெற்றவர் தலைக்குமேல் கைகுவித்து வணக்கம் செய்யும் தலைவர் எதிர்காலத் தொண்டனை பெரும் தலைவராக்குபவர்.
- தலைவர் தொண்டருக்குப் “பணியும்” நேரம் வருவது தொண்டருக்குப் பூரண யோகம் பலிக்கும் எனக் கூறுகிறது.

ஒழிகளை

ஜீவிய மணி

பிரம்மம் சிருஷ்டியுள்ள முயல்வது இறைவன் வரும் தருணம்.

அஜெண்டா

நல்லவனாக இருந்தால், எல்லாம் சரியாக நடக்கும் ஏன் வரும் இருவரை கூறவில்லை.

Volume 8, page 123

- நல்ல குணம் வேறு, வலிமை வேறு.
- எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்க இரண்டு வேண்டும்.
1) பலம், 2) செயலில் தெளிவு.
- நல்லவர் பட்ட கஷ்டத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் புரியும்.
- நல்லவன் வல்லவனாக இருந்தால் தவறு நடக்காது, சரியாக நடக்க உத்தரவாதுமில்லை.
- காரியம் கெடுவதற்குண்டான காரணங்கள்
1) செய்யும் திறனற்ற நிலை, 2) பிறர் பொறாமை,
3) எனியவனை அழிக்கும் ஆசையின் வேகம்.
- இவை மனிதனுடைய குறைகள்.
- எந்தக் குறையுமில்லாத சூழலில் வாழ்வுக்குச் சில அடிப்படையான சட்டங்கள் உண்டு. அவை குறையானால் காரியம் பலிக்காது.
- அன்பர்கள் இந்த இரண்டு குறைகளையும் மீறி அவர்கள் வாழ்வில் நல்லது, பெரிய நல்லதைப் பல முறை கண்டுள்ளார்கள். அதைப் புரிந்து கொள்ள முயலவில்லை.
- 300 பேர் பெரிய பட்டதாரிகள் வேலை செய்யும் அகில இந்திய ஸ்தாபனத்தில் Junior most மிக இளைஞரானவர் ஓர் ஆண்டில் தலைவருக்குச் சமமாக சட்ட பூர்வமாக உயர்ந்த-பொழுது அவர் அதை அறியவில்லை.
- எந்தத் தவறுமில்லாத பொழுது காரியம் கெட்டு விட்டால் நேரம் வரவில்லை என நாம் கூறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தால் உடையவர் செயலைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டது போல் வரழ்வைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லையென்று பொறுள்.

- வாழ்வு மக்கள் மூலம் பெரும்பாலும் செயல்படும்.
 - மக்களைக் கடந்தும் வாழ்வு செயல்படும்.
 - பெரும் பரிசை முக்கிய எதிரி வீடு தேடி வந்து வாழ்த்திக் கொடுத்தபொழுது பெறுபவர் கொடுப்பவரைவிட 20 வயது இளைஞராக இருந்தும் பெற்றதற்கு அடையாளமான பண்பில்லாததால் அந்த வெகுமதி முழுவதும் உடனே அவர் கைவிட்டுப் போய் தன் செலவில் எதிரியைக் கொண்டாட வேண்டி வந்ததை அறிய முடியாதவர் ஒருவர்.
 - உற்ற நண்பன், வயதிலும், படிப்பிலும், வேலையிலும், ஆன்மீகத்திலும் அளவு கடந்து உயர்ந்தவனை நண்பனாகப் பெற்றும் அவனுக்குத் துரோகம் செய்து, துரோகத்தின் பெருமையைக் கொண்டாடி மனத்துள் செய்த ஆர்ப்பாட்டம் அம்மனத்துள் தெய்வமாக உறையும் மனைவியின் உயிருக்கு அது ஆபத்து எனத் தெரியாதவர், வாழ்வின் சட்டத்தை அறியாதவர். அந்த மனைவி அந்த நண்பர் கொடுத்த அருமையான பரிசு. கொடுப்பவர் கொடுத்தாலும் பெறுபவர் பெற்றாலும் அது பூர்த்தியாக 1) வாழ்வு அனுமதிக்க வேண்டும், 2) Nature இயற்கை இடம் தர வேண்டும். எல்லாம் தானே நல்லவனாக இருப்பதால் மட்டும் நடக்காது.
 - இது உலகமறியாதவர் உற்சாகமாக நம்பும் பெரிய மூடநம்பிக்கை.
- ♦○

ஜீவிய மணி

பாரம் பழைய நினைவு.
புது நினைவு புத்துணர்ச்சி.
நினைவற்ற நிலை அளவற்ற அமிர்த உணர்ச்சி.
குதர்க்கம் திருவருமாறுவது குதூகலம்.

திருவருமாற்றம் முதிர்ந்த சமர்ப்பணம்

கர்மயோகி

பூரண யோகத்திற்குத் திருவருமாற்றம் இன்றியமையாதது. மாற்றம் நாம் அறிந்தது. கம்பளிப்புமு கூட்டில் வளர்ந்து கம்பளிப் பூச்சியாவது உருமாற்றம். திருவருமாற்றம் என்பது மனித சபாவும் தெய்வ சபாவமாவது. அவசரம் பொறுமையாக மாறுவதை அப்படிக் கூறலாம். மனிதனுடைய பொறுமை அவசரப்படாமலிருப்பது, தெய்வீகப் பொறுமை காலத்தைக் கணியச் செய்வது. சாஸ்த்திரத்தைக் கற்ற சாதகன் உற்சாகப்பட்டு உயர்ந்து மனித குரு தேவையில்லை என்ற நிலையில் ஐகத்குரு அகத்தில் அசரீரியாகத் தோன்றி வழி நடத்தும்பொழுது அவனுடைய கடமை முடிந்து விட்டது. இனி காரியத்தை முடிக்கத் தேவையானது காலம். காலம் தேவையானால் சாதகன் காத்திருக்க வேண்டும். சாஸ்த்திர ஞானம், ஜீவனுடைய உற்சாகம் ஐகத்குருவால் அனந்தமான சக்தியை அவனுள் உற்பத்தி செய்து விட்டது. சக்தி இனி செயல்பட்டு சாதிக்க வேண்டும். சாதகனின் காரியம் சாதனை, யோகம். யோகம் கூணத்தில் பூர்த்தியாகும் சக்தியை சாதகன் உள்ளே உற்பத்தி செய்து விட்டான். இந்தச் சக்தி தானே சாதிக்கும்வரை அவனுக்குப் பொறுமை வேண்டும். யுகங்கள் கடந்து சாதிக்கும் எனில் அவனுக்கு அதுவரைக் காத்திருக்கும் பொறுமை வேண்டும். அப்பொறுமை உடனே சாதிக்கும். சாதிக்கும் என அவன் அறிவானெனினும் அதை எதிர்பார்க்காத பொறுமை தேவை. இந்த யோகத்தில் வெல்ல வேண்டிய பல்வேறு அம்சங்களில் அதிக சிரமமானது எதிர்பார்ப்பு. எதிர்பார்ப்பில்லாத பொறுமை சாதிக்கும். அந்தச் சாதனை திருவருமாற்றமாகும்.

சம்பளம் பெற்ற டிரைவர் மறுநாள் வந்து சம்பளம் கேட்டால் சாதுவுக்கும் கோபம் வரும். சாதகனுக்குக் கோபம் வரக்கூடாது. டிரைவர் தவறு செய்கிறான் என மனம் நினைத்தால் தவறு டிரைவர் செய்யவில்லை, தவறு என்னிடம் இருக்கிறது என அறிந்து ஏற்றுக் கொண்டால் டிரைவர் நம்மிடம் நடப்பதைப் போல் நாம் அனைவரிடமும் இதுவரை நடந்தது தெரியும்.

தெரிவது sincerity உண்மை. தெரியாதது பொய். தெரிந்தவருக்கு எழுவது எரிச்சல். எரிச்சல் கூடாது. தெரிந்ததை உளமார ஏற்க வேண்டும் என முடிவு செய்ய வேண்டும். முடிவு செய்த நேரம் நாம் இதுபோல் நடந்த நிகழ்ச்சி நினைவு வரும். நினைவைச் சமர்ப்பணம் செய்து நாம் செய்த தவறான காரியத்தை தலைசீழே மாற்றிச் செய்ய வேண்டும். நண்பர் திருப்பிக் கொடுத்த புத்தகத்தை மறந்து அவர் கொடுக்கவில்லை என்றது நினைவுக்கு வரும். இரண்டாம் முறையாகப் பெற்ற புத்தகத்தை அவரிடம் திருப்பித் தர வேண்டும். தந்தவுடன் திருவுருமாற்றம் செயல்பட ஆரம்பிக்கும். அது அற்புதமாகும். 1968-இல் நான் நடத்திய ‘அருள்’ என்ற பத்திரிக்கையின் நிர்வாகத்தில் இது மூன்று முறை நடந்தது. அதன் ஆசிரியர் தமிழறியாதவர். பொறுப்பு என்னுடையது. அவர் என் குரு அல்ல. தன்னையே எனக்கு குருவாகத் தானே நியமித்துக் கொண்டவர். தவற்றை விரும்பிச் செய்பவர். அதனால் மற்றவர் துடிப்பதைக் கண்டு மகிழ்பவர். அவர் தவற்றை என் தவறாக ஏற்று சமர்ப்பணத்தால் செயலைத் திருவுருமாற்ற முயன்ற பொழுது ஒருவர் பத்திரிக்கைக்கு பேப்பர் வாங்கிக் கொடுத்தார். அடுத்தவர் ஸ்டாம்பு கொடுத்தார். வேறொருவர் கவர் கொடுத்தார். இவற்றைக் கண்ட குரு அச்சாபீஸை இனாமாக அச்சடிக்க வற்புறுத்தினார். அவரும் அன்பரானதால் ஏற்றார். அன்பர் வாழ்வில் அநேக முறை அநேக அளவில் இவை நடந்துள்ளன. மனிதன் தன் தவற்றையறியான், ஏற்க மாட்டான். பிறர் தவறாக அநியாயமாக நடந்தால் நம்முள் ஆழ்மனத்திலுள்ள தவற்றின் பிரதிபலிப்பு அது என ஏற்க மனம் சம்மதிக்காது. சம்மதப்பட்டு செயல்பட்டால் இரு முறை சம்பளம் கேட்ட டிரைவர் சம்பளமில்லாமல் சர்வீஸ் செய்யும் நிலை ஏற்படும். இது திருவுருமாற்றமானால் இதற்குச் சமர்ப்பணம் அவசியம்.

ஒரு விஷயத்தில் திருவுருமாறினால் உலகம் அவ்விஷயத்தில் மாறும். அது ஆரம்பம். உலகம் நம் உலகம். நம் உலகம் இவ்விஷயத்தில் தெய்வலோகமாக மாறிவிடும். எல்லா விஷயங்களையும் இப்படித் திருவுருமாற்ற வேண்டும். இதில் சிரமமான பகுதி எதிர்பார்ப்பது. மௌனம் சித்திக்க எதிர்பார்ப்பு

மறைய வேண்டும். எதிர்பார்ப்பு அழிய மௌனம் சித்திக்க வேண்டும். இக்கட்டான நிபந்தனை. இக்கட்டான நிலைமைகள் சமர்ப்பணத்தால் தீரும். எதிர்பார்ப்பைச் சமர்ப்பணம் செய்வதற்குப் பதிலாக நம் இக்கட்டான நிலைமையைச் சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். சிரமம். எனினும் முடியும். ஒரு நிமிஷம் முடியும். ஒரு நிமிஷம் எதிர்பார்ப்பு நின்றால், அதற்குரிய நன்றியறிதல் மனநிலையை வலுப்படுத்தும். பிடிப்பட்ட எதிர்பார்ப்பு மறைந்தால் சமர்ப்பணத்தை எதிர்பார்ப்பை அழிக்க முயல்வதில் செயல்படச் செய்தால், எதிர்பார்ப்பு அழியாவிட்டாலும், சமர்ப்பணம் அதை எதிர்க்கும் முயற்சியிலிருப்பதால் தெம்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளரும். எதிர்பார்ப்பு மேலும் பிடிப்படும். ஆரம்பித்த முயற்சியை ஒரு நிமிஷமும் தளர்த்தக்கூடாது. எதிர்பார்ப்பு அடங்கி சமர்ப்பணம் பலித்து மீண்டும் திருவுருமாற்றம் செயல்படும்பொழுது சற்று அதிகமானப் பலனிருக்கும். முயற்சி விடாமுயற்சியாகும். இது பல கட்டங்களைக் கடந்து பலன் தொடர்ந்து தந்து, முழுப்பலனாகி நிரந்தரமாக நிலைத்தபின், முயற்சியால் பெறும் பெரும் பலனைவிட முயற்சியைக் கைவிட்டபின் அதிகப் பலனுண்டு என்ற கருத்தைக் கருத வேண்டும். இது மௌனத்தைக் கடந்த மௌனம் போன்றது. இதுவரை நம் வாழ்வில் நடந்தவை நம் முயற்சியால் நடந்தவையல்ல. முயற்சியால் நடப்பவை சிறியவை, பகுதி. முழுமையான பெரிய காரியங்கள் நம் வாழ்வில் நடந்தவையெல்லாம் நாம் நம் முயற்சியைக் கைவிட்ட பிறகே நடந்தவை. உலக சரித்திரத்திலும், நாமறிந்த அரசியலிலும், ஊர் விவகாரங்களிலும், நம் சொந்த விஷயத்திலும் இதுவரை நடந்த பெரிய முழுமையானவை அனைத்தும் முயற்சியைக் கைவிட்ட பின்னரேயென அறிவது ஆண்மீக ஞானம். ஆத்மா (soul) தன் பிரச்சனைகளை மறந்த கண்ணமே அனைத்தும் மறைந்தன. அதைக் கண்டு வியந்த ஆத்மாவைக் (soul) கண்டு இறைவன் கேலியாகச் சிரிப்பதை பகவான் எழுதியுள்ளார். இச்சையற்றவர்க்கு சித்திக்கும் என்பது வழக்கு. கார், ரயில் தரையில் போகும். விமானம் தரையில் போகாது. காரையும் ரயிலையும் வழியில்

நிறுத்தலாம். விமானத்தை வழியில் நிறுத்த முடியாது என்பது போல பிரார்த்தனை, சமர்ப்பணம் முதல் நிலைகள். திருவுருமாற்றம் விமானம் போல. Analogy என்பதால் ஓரளவே பொருந்தும். ஒரு அம்சத்தில் மட்டும் பொருந்தும். இக்கருத்துக்களை பகவான் கூறுவதால் ஏற்றாலும் மனம் அடங்கும். புரிந்து ஏற்றால் அதிகமாக அடங்கும். புரிந்தபின் புரிவதை ஏற்காமல், பகவான் கூறுவதாலேயே ஏற்பது யோகம் செய்யும் சாதகர்க்குரிய உத்தம இலட்சணம். இக்கட்டங்கள் எல்லாம் நினைவு, சிந்தனை, மனம் என்ற அளவில் உள்ளன. ஈடுபாடு ஆழ்ந்த நேரம் நினைவு விலகும். அடுத்த உயர்ந்த கட்டத்தில் சிந்தனை அடங்கும், விலகும். முடிவாக மனமே மெளனமாகி, அடங்க, விலக சம்மதிக்கும், விலகும். அது பெரிய யோக நிலையாகும்.

இப்பெரிய யோக நிலையில் பூர்த்தியாவது மனம் என்ற கட்டம். அதைக் கடந்தது இதயம், உயிர் (vital) என்பது நரம்பு மண்டலம். அது அடுத்த நிலை. உடல் முடிவான நிலை. ஜீவன் இவை மூன்றும் சேர்ந்த நிலை. மனம் அடங்கினால் சொல் அழியும். இதயம் அடங்கினால் உணர்ச்சி அகலும், உயிர் விலகினால் உணர்ச்சியின் முழுமையும் அடங்கும். உடல் உணர்வு ஸ்மரணை (சொரணை) என்பது ஒரு வகையில் மனமும், உயிரும், உடலும் அடங்கிய முழுமை. இது பெரும் நிலை. அதுவும் விலகுவது முடிவான பெரிய நிலை. முடிவான பெரிய நிலை ஜீவனில் முழுமை பெறுகிறது. ஜீவனுக்குரியது என்ன? எண்ணமா? உணர்வா? உடல் உணர்வா? இவை மூன்றும் சேர்ந்த நிலைக்கு சொல்லில்லை. (Vibration of the Being) ஜீவனில் செயல்படும் ஜீவியம் என நாம் கூறலாம். அது வழக்கிலில்லை. அந்திலையில் எதிர்பார்ப்பு அழிந்து, சமர்ப்பணம் பூர்த்தியாகி, திருவுருமாறினால் உள்ளூர் வாய்க்கால் அகண்ட காவிரியாவதைப் போலும் கங்கா நதியாக விரிவதைப் போலுமாகும். காணாமற்போன பேனா ஒரு மணியில் கிடைப்பது, பலத்த அடிப்பட்டு ஆனந்தமாக மாறுவது, சிறுநீரக்க கல் மறைவது, 18 வருஷமாக புத்திர பாக்கியமற்றவர் பின்னை பெறுவது இக்கட்டங்களை ஓரளவு பிரதிபலிக்கும். முழுமையாகப் புரிய தத்துவம் புரிந்து, திருவுருமாற்றம் ஒரு

விஷயத்தில் புரிந்து நிலைத்தபின் அதன் மூலம் தத்துவம் புரிந்தால், விவரம் விளக்கமாகும். இப்படிப் புரிவது யோகாக்கியம். 30 அல்லது 50 ஆண்டுகளில் கிடைப்பது அதிர்ஷ்டம். எதையுமே புரிய முயலாமல் எல்லாமே சித்திப்பது முடிவான கட்டத்தைக் கடந்த மூலமான கட்டமாகும். முன்னுரை, முகவரை, முடிவுரை, முழு உரை, மூல உரையென ஏற்கனவே எழுதியிருந்தேன். The Life Divine 40 அல்லது 50 முறை படித்தவர் அது புரியுமானால் எழுதக் கூடியவை அவை. அவற்றுள் மூல உரையென்பது இந்த முடிவான கட்டத்தைக் கடந்த மூலமான கட்டத்திற்கு ஒப்பிடலாம். யோகப் பலனையும் கருதாமல் “என் சரணாகத்தியை அன்னை ஏற்றபின் எனக்கு என் எதுவும் தேவை” யென்ற நிலைக்குரிய கருத்துகள், பயிற்சிகள் இவை. சத்தியத்தை கட்டம் கட்டமாக உயர்த்தினால் பொய் சொல்லாமல் ஒரு நிமிஷமிருக்க முடியாது எனப் புரியும். ஒரு கட்டத்திலிருந்து அடுத்த கட்ட சத்தியம் போக வழிவிடாது தடுக்கும் சுவர் பெரியது. அதுபோன்ற தடையான சுவர்கள் எங்கும் உள்ளன. குடும்பத்தை அவமானப்படுத்தும் பொய் சொல்ல முடியுமா? ஊரை எதிர்க்கும் பொய்யைச் சொன்னபின் எப்படி ஊரில் வாழ முடியும்? ஊரை வெற்றிகரமாக எதிர்த்தவரும் வீட்டை எதிர்க்க முடியாமல் திணறுவார். வீட்டை வென்றவரும் ஊர் மனத்தை வெல்ல முடியாது. பாரதத்தில் கிருஷ்ண பரமாத்மாவே பொய் சொல்லச் சொன்னார். திரெளபதி தனக்குக் கரணன்மீது ஆசையெனப் பேசினாள். நாம் கூறுவது அதையும் கடந்த கட்டம். அன்னை நம்புவர் அன்னையை மட்டும் நம்பினால் ஒரு விஷயத்தைக் காண்பார். மனம் சத்தியத்தை நாடி உள்ளே தொடர்ந்து போனால் புறச்செயலும், சூழலும் லேசாக அமைதியற்று அடங்கி எதிர்ப்பு விலகுவது தெரியும். ஆரம்ப நாட்களில் எதிர்ப்பு விரைவாக விலகி வேகமாக மறையும். போகப்போக எதிர்ப்பு மறையும் வேகம் குறைந்து எதிர்ப்பாக நிலைக்கும். அன்னையை அழைக்கும் பொழுது மட்டும் எதிர்ப்பு விலகும். இது நுட்பமான நேரம். இந்த நேரம் ஒரு துரும்பு கீழே விழுந்தாலும், தாழ்ப்பாள் லேசாக சத்தம் போட்டாலும், கரண்ட ஒரு நிமிஷம் நின்று

வந்தாலும், உருவான சூழல் கரையும். மீண்டும் உருவாக்க வேண்டும். காபிக்குப் பேர் போன ஹோட்டல் உண்டு. அங்கும் ஒரு நாள் காபி சிறப்பாக இருப்பதில்லை. ஒரு நாளும் தவறாமல் எட்டிய சிறப்பை எதிலும் நிலைநிறுத்த ஆத்மா மனத்தில் விழித்துச் செயல்பட வேண்டும். இதுவரை கூறுபவை கற்றுக் கொடுத்த சொல் பலிப்பது. ஆத்மா மனதில் விழிப்பது சொந்தமாக சொல் உள்ளிருந்து எழுவது போலாகும்.

- சமர்ப்பணம் உயர்ந்தது.
- பூரண சமர்ப்பணம் கண்ணம் பலிப்பதும் யோகம் யோகத்தில் அதிர்ஷ்டமாவது.
- அதன் மூலம் திருவுருமாற்றம் ஒரு நேரம் நடப்பது பகவான், அன்னை தரிசனம் சூட்சுமத்தில் உள்ளே பெறுவதாகும்.
- இவற்றைக் கருதுவது விசேஷம்.
- செய்வது பூர்வ ஜென் முன்னியம்.
- பலிப்பது சாதகராவது.
- இதைக் கடந்த நிலையில் மனம் முழுவதும் வீடு, மனைவி, மக்கள், தொழில், பணம், ஆகியவற்றால் நிறைந்திருப்பது யதார்த்தமான நடைமுறை.
- நடைமுறையை ஏற்று தத்துவத்தால் விளக்கம் பெற்று, வாழ்வில் நெறியாகப் பயின்று யோகம் உருவாவதைக் காணுதல் பூரண யோகப் பாதை.
- நல்ல முறையில் சிறப்பாகச் செய்தால் மனைவியின் உத்தம குணம் தெரியும், பிள்ளையின் எதிர்கால இலட்சியம் புரியும், தொழில் தானே தன்னை உயர்ந்த கட்டங்களில் நடத்திக் கொள்வதைக் காணலாம்.
- பெரும் தடைகள் சிறு பள்ளங்களாகி விலகும்.

ஒலிமினேஷன்

ஜீவிய மணி

இயலாமை தன்னை எண்ணமாக உருவகப்படுத்துவது எதிர்பார்ப்பது.

மனிதன் கண்ட நீதியும் தெய்வம் வழங்கும் நீதியும் (சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

மூலம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி

சொற்பொழிவு ஆற்றியவர்: திருமதி வசந்தா லக்ஷ்மி நாராயணன்

சொற்பொழிவு ஆற்றிய தேதி: நவம்பர் 24, 2014

இவற்றையெல்லாம் நேரடியாகவும் விளக்கமாகவும் கூறிய பகவான் சொல்லாமல் சொல்லியவை சூட்சுமமான பெரும் நீதிகள். அவற்றுள் ஒன்று

நல்லது, தெய்வ நீதி என்பதால் அதிகமாகக் கேட்கக் கூடாது.

எந்தச் செயலுக்கும் மூலத்தில் அனந்தம் உண்டு. பக்திக்கு அனந்தமுண்டு. பக்தி மேலிட்டால் நெஞ்சு செயலற்று லயத்தில் திளைக்கும். தெய்வ நீதி உயர்ந்தது எனில் அதை அதிகமாகப் பெற ஆசைப்பட்டால், பலன் ஆசைக்கே எழும். தெய்வ பக்திக்கு வராது. ஆசை அனந்தமானால் தெய்வ நீதி வேறொரு வாயிலாக மனித நீதியாகி அநீதியாகும். நம்மால் சமாளிக்க முடியாது. பகவான் ‘வருவதை ஏற்பது சரி, அத்துடன் நிற்பதே முறை. ஆசையை ஆண்டவன் பேராலும் கிளறக் கூடாது’ என்கிறார். அஞ்ஞானம் மனிதனுக்குப் பிரச்சனை. மனிதன் அனந்தத்தைப் பெருகிவரும் பேரானந்தமாக அனுபவிக்க இறைவன் முனைந்து ஞானத்திற்கு வரையறை ஏற்படுத்தியதால் அஞ்ஞானம் ஏற்பட்டது என்பது பூரண யோகம். அஞ்ஞானத்தை அஞ்ஞானமாக அறிந்தால் அவதிப்படும் மனிதன் தான் ஆழந்த மனத்தில் ஆனந்தம் அனுபவிப்பதை அறியவில்லை. அஞ்ஞானம் தானே விரும்பி ஏற்படுத்தியது. என்மேல் தினிக்கப்பட்டதில்லை என்ற தெளிவு ஆத்ம விழிப்பு. விழிப்பு ஆத்மாவில் ஏற்பட்டபின் அஞ்ஞானம் ஆனந்தம் தரும் அவசியமில்லை. மனிதன் அஞ்ஞானத்தைக் கடந்து ஞானத்தை அடையலாம். அதன்பின் வாழ்வும், செயலும் பரிணாமமும் விரிவாகி யுகம் கண்மாகும், பிரச்சனை வாய்ப்பாகும். நோய் உடல் நலமாகும். சோகம் ஆனந்தமாகும். கடன் சொத்தாகும்.

அதுவே தெய்வம் அழுல் படுத்தும் நியாயம்.

கூட்டம் கட்டுப்பாட்டை இழந்து நாலுபக்கமும் வேகமாகக் கலைவது (stampede) களோபரமாகும். ஆயிரக்கணக்கானவர் அடிபடுவர். நூற்றுக்கணக்கானவர் உயிரிழப்பர். பின்னல் கோலாட்டம் போல் கலையும் கூட்டம் கட்டுப்பாட்டுடன் கலைந்தால் களோபரம் கண்து குதுகலமாகும். ஒவ்வொருவரும் ஒடி விளையாடுவது ஒழுங்கு முறையுள் வருவதால் இன்பம் பேரின்பமாகும். ஆனந்தம் பேரானந்தமாகும். உள்ளூர் டென்னிஸ் கோர்ட் விம்பிள்டன் விளையாட்டாக மாறும் விணோதம் எழும். Romance Eternal என்ற site திருமண வாழ்வு எப்படிப் படிப்படியாக உயர் முடியும் என்ற சட்டங்களைக் கூறுகிறது. The Life Divine எப்படி அகந்தையும், ஆசையும் ஆத்மாவாகவும் பிரபஞ்ச ஆத்மாவான ஈஸ்வரனாகவும் மாறி சிருஷ்டியில் ஆனந்தம் வளர்கிறது எனக் கூறுகிறது. அதனால் The Life Divine-ஐ பிரபஞ்ச ஜாதகம் என்று நான் பெயரிட்டு அழைப்பதுண்டு.

அநியாயம் ஆண்டவன் நியாயம்

என்ற சொல் நான் பகவான் எழுதியவற்றை ஏராளமான அன்பர்கள் வாழ்வைக் கண்டு அறிந்த முடிவு. கிருஸ்துவ மதம் தவறு செய்பவனை மன்னிக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறது. எது தவறு, யார் தவறு செய்கிறார்கள், யாரை மன்னிப்பது, என் மன்னிப்பது என பகவான் கேள்விகளை எழுப்புகிறார். உலகில் விரயமில்லை என்பதும், எவரும் தவறு செய்யவில்லை என்பதும், திருடனுடைய அடி திருவடி என்பதும், விபச்சாரியின் கற்பு விலை மதிக்க முடியாதது என்பதும் பகவான் எங்கோ ஓரிடத்தில் போகிற போக்கில் ஊன்றிக் கவனிப்பவர் கண்ணில் மட்டும் படும்படி எழுதுகிறார்.

வாழ்க்கைக்குப் பல சட்டங்களுண்டு. அவை ஊர் உலக சட்டங்களிலிருந்தும், ஆண்டவன் நீதியினின்றும் மாறுபடும். வேலை செய்தால் கலையுண்டு என்பது ஊர் அறிவது. உழைப்புக்குரியது ஊதியம். வேலைக்குரியது சாப்பாடு. ஊர் சட்டம் மாறும் நேரம் உண்டு. உலகம் ஒரு புது உலகத்தை

சிருஷ்டி செய்து, வெறுங்கையுடன் வருபவனுக்கு நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் பரிசு கொடுக்க முடிவு செய்தால், இப்பரிசை பெறுவோருக்குரிய சட்டம் பரம்பரை பரம்பரையாக உழைத்த பலன் வேறொருவருக்குப் போக வேண்டும். அந்த நேரம் அது பெரிய அநீதி, கொடுமை. ஐரோப்பாவில் பல நூறு ஆண்டுகள் பல தலைமுறைகளாக உழைத்த பலன் அனைத்தையும் முதலாளிக்குக் கொடுத்தவர் இலட்சக்கணக்கானவர்கள். 1500 A.D-யில் அமெரிக்காவைக் கண்டனர். ஐரோப்பாவில் அநாதைகளாக இருந்த பெரும்பாலோர் வீடு, மனைகளை விற்று கப்பலேறி வனாந்திரமான புது உலகம் அடைந்தனர். பட்டது பாரதம். உயிரிழந்தவர் அநேகர். அடிப்பட்டவர் ஆயிரம். தப்பிப் பிழைத்தவர்முன் 1000 ஏக்கர் ஆயிரமாயிரமாக விரிந்தது. எவரும், எதையும் எந்த அளவிலும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். விபரம் தெரிந்து ஐரோப்பாவிலிருந்து நூற்றுக்கணக்காக வந்தவர் ஆயிரக்கணக்காக வந்தனர். இனாமாக ஆயிரமாயிரம் ஏக்கர் நிலம் பயிரிட்டு உரிமை கொண்டாடினர். 100 ஆண்டிற்குப்பின் நிலம் லிமிட் செய்யப்பட்டு ஒரு சதுரமைல் - 640 ஏக்கர் - ஒருவருக்கு இனாமாக வழங்கினர். நாளாவட்டத்தில் $\frac{1}{2}$ சதுரமைல் - 320 ஏக்கர் - $\frac{1}{4}$ சதுரமைல் 160 ஏக்கர் வழங்கினர். அடுத்த நூற்றாண்டில் இனாமாக நிலம் ஒருவருக்கு 100 ஏக்கர், ஒரு வேலையானுக்கு 50 ஏக்கர் என வழங்கினர். அவர்கள் பெரும் நிலம் உடையவரானார்கள். சம்பாதிப்பது முழுவதும் சம்பாதித்தவருக்கே. எவருக்கும் எள்ளளவும் தர வேண்டியதில்லை. சர்க்கார் இல்லை. அதனால் வரியில்லை. சுதந்திரம் சுதந்திரமாக வளர்ந்தது. பயிரிட்டுப் பெற்றதை அனுபவிக்க முழு சுதந்திரம். மக்குலை விற்க நிர்ப்பந்தமில்லை. சுதந்திரமாக எவரும், எங்கும், எதையும் விற்கலாம். உழைப்பின் பலன் உழைத்தவருக்கு மட்டும் உண்டு. எதிரி என்று ஒருவரில்லை. எதிர்ப்பை உடையவனே துப்பாக்கி கொண்டு சமாளிக்க வேண்டும். உற்பத்திக்கு உரிமையுண்டு. விற்பதற்கு உரிமையுண்டு. காப்பதற்கு உரிமையுண்டு. பலர் வந்து தாக்கினால் அவர்களைச் சுட்டு வீழ்த்துவது சட்டம், குற்றமில்லை. அரசியல் என்பது அவரவர் இஷ்டப்படி வாழ்வது. வாழும்

சுதந்திரம், பொருளாதார சுதந்திரமாகவும் அரசியல் சுதந்திரமாகவும் உருவாயின.

அவர்கள் இன்று 8,000 அல்லது 10,000 ஏக்கர் நிலம் பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் பிள்ளைகள் சென்ட் மெம்பர், கல்லூரிப் பேராசிரியர், கம்பெனி முதலாளியென வாழ்கின்றனர். புது உலகம் என்று அமெரிக்கா ஏற்பட்டு 30 கோடி மக்கள் அபரிமிதமான செல்வமும், அளவுகடந்த அறிவும் பெற்று, சந்திர மண்டலம் போகவும், Internet கண்டுபிடிக்கவும், ஆண்டுதோறும் கோடீஸ்வரர் எண்ணிக்கை வளரவும் வேண்டுமானால், பல தலைமுறைகளில் சம்பாத்தியம் முழுவதும் முதலாளி அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது வாழ்வின் சட்டம். பல மாதம், சில வருஷமாகியும் காலை முதல் மாலைவரை வேலை செய்தாலும் பட்டினியாக அரை வயிறு ஒரு வேளை சாப்பிடுவது தலைவிதி, கொடுமை. குணமாகாத வியாதி தானே குணமாகவும், ஜாதகத்திலில்லாத அதிர்ஷ்டம் உற்பத்தியாகவும், எந்த வேலையும் செய்யப் பிரியப்பட்டாலும், இல்லாமலிருப்பதும் வாழ்வில் சந்தோஷமாக அபரிமிதமாக உற்பத்தியாக வாழ்வு ஏற்படுத்திய சட்டம், ஆன்மீக உலக அமைப்பு என நமக்கும் புரியாது. புரிந்தால் ஏற்க முடியாது. ஏற்றுப் பலன் பெற்றால் அதனால் மட்டும் குறை கூறுவதை, வாய் ஓயாமல் பேசுவதை நிறுத்த முடியாது. ஆண்டவன் நம்மை மீறி, நம் தான்தோன்றித்தனத்தை மீறி செயல்பட்டே நமக்கு ‘நீதி’ வழங்க வேண்டும்.

சிறுவனுக்குப் படிப்பு வரவில்லை, பள்ளியில் கேவி, வீட்டில் தண்டனை. வசதியான குடும்பம். தகப்பனாருக்கு பையன்மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டு ஒரு ஹாஸ்டலில் சேர்க்கிறார். அவன் மற்றவர் கொடுமை தாங்காமல் தற்கொலை செய்து கொள்ள யோசனை செய்கிறான். அந்த நேரம் வந்த ஒரு புது ஆசிரியர் பையனுக்கு எழுத்து, தலை கீழே தெரிவதால் படிப்பு வரவில்லை எனக் கண்டு, பெற்றோரிடம் கூறினார். பெற்றோருக்கு வெறுப்பு வெறுப்பாகவே இருந்தது. மியனார்டோ, எடிசன், ஐன்ஸ்டன் போன்ற மேதைகட்கு இருந்த

குணம் அது. அது குறையில்லை. லியனார்டோ பூர் அரவிந்துரின் முற்பிறப்பு. ஐன்ஸ்டன் மேதை. எடிசன் டெக்னாலஜியின் மேதை என்றால், இதுவரை சிறுவன் பட்ட கஷ்டம் கொடுமையா? அநீதியா? மேதாவிலாசம், பையன் பிறந்த சூழ்நிலையில் கொடுமைக்கு வித்தாயிற்று. கொடுமையின் காரணமாக சிறுவன் பெற்ற தீவிரம் சோகம். சோகம் தீவிரம் அடைந்ததால், தீவிரம் செறிவு பெற்றது. செறிவு பெற்றது, சோகத்தின் காலம் முடிவடைந்ததைக் குறிக்கிறது. மேதாவிலாசம் பையனுக்குக் கொடுமையைக் கொடுப்பது, மேதாவிலாசம் வெளிவரும் வாழ்க்கைப் பாதை.

வாழ்வு முழுவதும் ஆண்டவன் நியாயம்.

மனத்தின் இருள் அதை அறியாயமாகக் கரண்கிறது.

உலகில் நீதி, நியாயம், நல்லது மறுக்கப்படும் இடங்கள், மனித உறவு, பெற்றோர் குழந்தைகள், கணவன் மனைவி, மாமியார் மருமகள், தலைவன் தொண்டர், ஆள்பவர் ஆளப்படுவர், இவை கணக்கிலடங்கா. ஒரு 10 ஆண்டுகள் அல்லது வாழ்நாள் முழுவதும் ஒருவரைக் கவனித்தால் அவர் பிற்காலத்தில் பெற்றதை வாழ்வின் சந்தர்ப்பம் கட்டாயமாகக் கொடுத்ததை நாம் அநீதியாக அறிவது தெரியும். பகவான் குறிப்பாகச் சொல்லியது இந்திய அடிமை வாழ்வு. அதே தத்துவத்தை அறிவு, செல்வம், செல்வாக்கு, ஞானம் போன்ற இதர இடங்களில் கண்டால்,

இன்றைய நம் அடிமை வாழ்வு நாளைய உலக சுதந்திரம்.

இன்று ஒருவர் ஏற்கும் அறியாமை நாளை உலகம் பெறும் மேதாவிலாசம்.

இன்றைய ஏழ்மை நாளைய குபேர சொத்து.

(தொடரும்)

ஒஃபைஃபை

ஜீவிய மணி

இடைவிடாத அழைப்பு இடைவிடாத யோகம்.

**அன்பர்களின் அன்றாட வாழ்வில்
அன்னையின் பிரத்யடசம்**
(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

அன்னையின் சட்டதிட்டங்களை நாமறிவோம். அறிவை நம்பாதே; வசதியைத் தேடாதே; ஆசைப்படாதே; குறை கூறாதே; புற நிகழ்ச்சிகளைப் பார்; முழுமுயற்சி எடு; உண்ணும் முன்னும், உறங்கும் முன்னும், பேசும் முன்னும், செயல்படும் முன்னும் அன்னையை நினைவுக்கார்ந்து செயல்படு என்பதே அவர் சட்டங்கள். எனிய பக்தனால் ஆகக்கூடியதில்லை இது. பூரணமாக முடியவில்லை என்றால், பக்தன் ஒரு சிறிய செயலில் சோதித்துப் பார்க்கலாம். முறை எளிது. அன்னையை அழைத்து, செயலைச் சமர்ப்பணம் செய்து, அதை அன்னையின் சக்தியால் அளவிறந்து நிரப்பி, பலன் கருதாது பொறுமையாக இருப்பதே முறை. மேலும் ஒரு நிபந்தனை. மேற்கூறிய 10 விதிகளையும் ஒரு சிறு செயலில் பூர்த்தி செய்யும்பொழுது, பொதுவாக அன்னைக்கு எதிரான எதையும் செய்தல் கூடாது என்பது முக்கியமான நிபந்தனை.

இவற்றைப் பூர்த்திசெய்தால், அன்னை செயலில் தரிசனம் தருகிறார். ஜீவனர்ற செயல் உயிர் பெற்றெற்றும். உன் பிறந்த நாளன்று ஹர்த்தாலால் ஆசிரமம் போவது தடைப்படும்-பொழுது, உன் எதிரே ஒரு டாக்ஸி வந்து நின்று உன்னை அழைத்துச் செல்கிறது. பெரும் புயலால் இலட்சக்கணக்கான சேதம் ஏற்பட்டு ரூ.50 கூட புரட்டமுடியாத நிலையில் உன்னைப் பிடித்து வலுக்கட்டாயமாக உன் பையில் ரூ.5,000/--தைத் திணிக்கிறது வாழ்க்கை. அநாதைப் பையனுக்கு முனிசிபல் சேர்மன், எடுத்துக்கட்டிக் கொண்டு, வேலை பெற்றுத் தர, உயிராவிட்டு வேலை செய்கிறார். பிறந்த நாள் பொற்கிழி எதிர்பார்த்ததைப்போல 24 மடங்கு பெருக்கிறது. வருஷ வருமானம் இரண்டு நாள் வேலைக்குக் கிடைக்கிறது. 8 முறை பெயிலான பரீட்சைகள் இரண்டில் ஒரே சமயத்தில் உடனே பாஸ் வருகின்றது. மோசடிக்குப் பேர்போன மக்கள்

பாங்குப் பணத்தைத் தாமே முழுவதும் திருப்பிக் கொடுக்கின்றார்கள். 20 ஆண்டுகள் தேடிக் கிடைக்காத வேலை 3 நாளில் மும்மடங்கு சம்பளத்துடன் வருகிறது.

அன்னை வந்தபின் தடைகள் தகர்ந்துபோகின்றன. எனினும் பிடிவாதம், வகரபுத்தி, பொறுப்பின்மை அன்னையின் செயல் வேகத்தைக் குறைக்கக் கூடியவை. மின்னல் வேகத்தில் வேலை நடக்கும்பொழுது தடை ஏற்பட்டால், என்ன குறை என்று யோசனை செய்தாலும், எங்கு தடை என்று பரிசீலனை செய்தாலும் உடனே அது தென்படும். விட முடியாத பழக்கங்கள், வேண்டுமென்றே செய்யும் காரியங்கள் அத்தகைய தடைகளை உற்பத்தி செய்யும். அவற்றைக் களைந்தால் மின்னல் வேகம் தொடரும். பழைய தடைகள் ஆதம் சமர்ப்பணத்தால் விலகும். வேண்டுமென்று செய்யும் காரியங்களை விலக்க நாமே முன்வர வேண்டும். ஒரு காரியத்தை, அதாவது ஒரு வகையான காரியத்தை (ஒ-ம். கடைக்குப் போவது) ஒர் அன்பர் சமர்ப்பணத்தால் அன்னையின் ஆட்சிக்கு உட்படுத்திவிட்டால், அவருக்கு வாழ்க்கையில் வெற்றி கிட்டிவிட்டது என்று அர்த்தம். மற்ற வகையான செயல்களையும் அதேபோல் சமர்ப்பணத்தால் அன்னையின் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவருதல் அவரைப் பொறுத்தது. அடிப்படையானது இந்த இரகஸ்யம்; மனிதனுக்குப் பிடிப்படாத ஒன்று. இரகஸ்யம் கிடைத்தபின் எந்தச் செயலையும் இதனால் வெற்றி காணச் செய்யலாம். அதே முறையைப் பயன்படுத்தி எவ்வளவு பெரிய காரியத்தையும் சாதிக்கலாம். நெடுநாளைய குறிக்கோளைப் பூர்த்தி செய்யலாம்.

ஒரு முக்கியமான கேள்வி. வழிவகை (process) தெரியும் என்பதால், பெரிய இலட்சியங்களையும் இதனால் பெற முடியும் என்றால், அதற்குரிய வலிமை எங்கிருந்து வரும்? எப்படிக் கிடைக்க முடியும்? வலிமை என்பது ஞானத்தைவிடச் சிறியது. ஞானம் மனத்தில் உதிப்பது. மனத்தைவிடச் சிறியதான பிராண்னில் செயல்படுவது வலிமை. ஞானம் வழிவகையில் உள்ளது. வழிவகை புரிந்தால் ஞானம் ஏற்பட்டுவிடும். இந்த முறையை எத்தனை பெரிய திட்டத்தை நிறைவேற்றவும் பயன்படுத்தலாம். அதற்குரிய முயற்சியை விரும்பி

எற்றுக்கொள்ளுதல் பக்தன் பங்கு. பெரியதான ஞானம் வந்தபின், சிறியதான வலிமையை அடைய பக்தன் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுதான். தான் எடுத்துக்கொள்ளும் திட்டம் பூர்த்தியடைய முழு விருப்பத்துடனும், முழு மனத்துடனும் உழைக்க முன்வர வேண்டும்.

அன்னை உட்பட எந்தத் தெய்வத்திற்கும் இல்லாத திறன் ஒன்றுண்டு. விருப்பமில்லாத மனிதனை விருப்பத்துடன் செயல்பட வைக்கும் திறனிது. இறைவனாலும் மனிதனைக் கட்டாயப்படுத்தி அவனுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது.

மனிதன் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் திட்டம், இலட்சியம் எவ்வளவு பெரியதானாலும் அன்னை அதைப் பூர்த்தி செய்வார்.

6. தெய்வ நம்பிக்கை

பக்தியும், நம்பிக்கையும் தெய்வ வழிபாட்டின் அஸ்திவாரங்கள். நம்பிக்கை என்ற சொல் faith என்பதைக் குறிக்கும். Belief என்ற ஆங்கிலச் சொல்லையும் நம்பிக்கை என்று மொழிபெயர்க்கலாம். conviction என்பதையும் நம்பிக்கை என்று சொல்வதுண்டு. நான் இக்கட்டுரையில் நம்பிக்கை எனக் குறிப்பிடுவது faith என்ற பொருளில். ஸ்ரீ அரவிந்தர் இந்தத் தலைப்பில் 3 அத்தியாயங்கள் எழுதியிருக்கிறார். ‘ஆங்கிலத்தில் faith என்ற சொல் தன் கருத்தைச் சரிவரப் பிரதிபலிக்காது; சிரத்தை (sraddha) என்ற சமஸ்கிருத சொல்லே பூரணமாகத் தன் கருத்தை வெளியிடும்; என்றாலும் வேறு வழியில்லாமல் faith என்ற சொல்லையே பயன்படுத்த வேண்டிய நிரப்பந்தத்தால் பயன்படுத்துகிறேன்’ என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறுகிறார். வழக்கில் சிரத்தை என்றால் அக்கறை (interest) என்றாகும். அடிப்படைக் கருத்துக்கும், வழக்கில் உள்ள பல்வேறு சொற்களுக்கும் பல வகையான வேறுபாடுகள் இருப்பதால், தெய்வ நம்பிக்கை என்பது என்ன என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறியுள்ள ஆன்மீகக் கருத்தைச் சொல்லி, அதன் அடிப்படையிலேயே இக்கட்டுரையை எழுதுகிறேன்.

ஆன்மீக ஞானம் புத்தியில் பிரதிபலிப்பதால் ஏற்படும் உணர்வை நம்பிக்கை, தெய்வ நம்பிக்கை எனகிறார் பகவான். புத்தியில் தெளிவாக இல்லாத ஒன்று, ஆன்மாவில் இருந்து அதன் பிரதிபலிப்பு புத்தியில் ஏற்பட்டால், அதன் விளைவான உணர்வை நம்பிக்கை என்று குறிப்பிடுகிறார். ஓர் உத்தியோகத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்கிறோம். அங்கு தேவைப்பட்டவர் ஒருவர். 12 பேர் விண்ணப்பித்துள்ளார்கள். M.A. பட்டத்தில் I Class வாங்கி விண்ணப்பித்துள்ளார். இன்டர்வியூவுக்குச் சென்றபொழுது 12 பேரைப் பார்க்கிறார். அவர்களில் M.A. I Class பலர், II Class சிலர், M.Litt. ஒருவர், Ph.D. ஒருவர். இந்த உத்தியோகம் தனக்கில்லை என்று அறிவு தெளிவாகச் சொல்கிறது. ஆனால் உணர்வு மாறாக இருக்கிறது. இன்டர்வியூ முடிந்தபொழுது Ph.D. வாங்கியவரைத் தேர்ந்தெடுத்ததாக அறிவிக்கப்பட்டது. அறிவு தான் பெற்ற ஜெயத்தைப் பறைசாற்றுகிறது. எனினும் உணர்வு அசையாமல் அறிவிக்கப்பட்டது முடிவானதில்லை என்று நினைக்கிறது. உணர்வின் நிலையை வெளியே சொல்லக் கூச்சமாயிருக்கிறது. கல்லூரி வாயிலைக் கடக்கும்பொழுதும் உணர்வு தெளிவாக பழைய நிலையையே வற்புறுத்துகிறது. அறிவு அதை மூடநம்பிக்கை எனக் கேளி செய்கிறது. வெளியே வரும்பொழுது தன் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பதைக் கேட்டுத் திரும்பினால் புரோபஸர் கூப்பிடுவதாகச் சொல்கிறார். அங்குச் சென்றால், ‘ஒருவரே தேவை. Ph.D. உள்ளவரை நியமித்துவிட்டோம். உங்கள் பதில் சிறப்பானதால் வேறோர் இடத்தை ஏற்படுத்தி உங்களையும் நியமிக்க முடிவு செய்திருக்கிறேன்’ என்று புரோபஸர் சொல்வதை அறிவு நம்புவதில்லை; உணர்வு பலித்து விட்டது. இதுவே நம்பிக்கை எனப்படுவது. அறிவுக்குப் புலப்படாத ஒன்றை (தெளிவாக இல்லை என்று அறிவுக்குப் புலப்படுவதை) ஆன்ம ஞானம் புரிந்துகொண்டு, புத்தியின் வழியாக ‘அறிவை நம்பாதே, ஆன்மாவை நம்பு’ என்று சொல்வதை நம்பிக்கை உணர்வு என்கிறோம். நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்பதும் இதுவே.

தொடரும்...

ஃஃஃஃஃஃ

அன்பர் அனுபவம்

P. நடராஜன்

நம் நம்பிக்கை எத்தகையதோ, அதற்கேற்பவே மரிகாரம்

எனது இடக்கண்ணில் ஏற்பட்ட குறை நீங்கிய விஷயத்தில், என் நம்பிக்கை எதன்மீது இருக்கிறதோ அதன்வழி தீர்வு தர அன்னை காத்திருந்ததையும், அன்னை மீதான எனது நம்பிக்கையை நானே உணர்ந்து தெரிந்து கொண்ட விதத்தினையும் பகிர்ந்து கொள்ள விழைகிறேன்.

★ ★ ★

வேலை பனு காரணத்தால் ஏற்பட்ட கிட்டப்பார்வை குறைபாட்டிற்காக ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை புதுவை அரவிந்த கண் மருத்துவமனைக்குச் சென்று பரிசோதனை செய்வது வழக்கம். 2009 மார்ச் வாக்கில் அப்படிச் சென்றபோது, retina பிரிவில் ஸ்கேன் செய்து, எனது இடக்கண்ணில் மிளகாய் வடிவில் மெல்லிய ஜவ்வு படர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர்.

அடிபட்டாலோ அல்லது infection ஆனாலோ கண்ணில் உள்ள திரவம் பாலில் ஏடு படிவதைப் போன்று படிந்து, கண் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வகையில் இவ்வாறான பாதிப்பு ஏற்படும் என்றனர். ஆனால் அப்படி ஏதும் கண்ணில் அடி எதுவும் பட்டிருக்கவில்லை. 3 மாதத்திற்கு ஒருமுறை checkup செய்து கொள்ளச் சொன்னார்கள். பார்வை மோசமானால் உடன் வரச் சொன்னார்கள். எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் ஆப்பரேஷன் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் பார்வைக்கு உத்திரவாதம் தர முடியாது. மெல்லிய ஜவ்வை உரித்து எடுக்கும் போது விழி திரை கிழியலாம். எனவே கடினமான ஆப்பரேஷன் என்றனர்.

Epiretinal Membrane வளர்ந்து விழித்திரையைப் படர்ந்தால் பார்வை குறைந்து கொண்டே வரும். ஆப்பரேஷன் செய்தாலும் பார்வைக்கு உத்திரவாதமில்லை என்ற நிலை.

★ ★ ★ ★

என் உங்களுக்கு இது வந்தது என்று கேட்ட மனைவியிடம், வாழ்வில் அன்னை வந்த பிறகு, அன்னை மையமான வாழ்வு என்பதில், வாழ்வின் இலக்குகளாகச் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தேன். திருமணத்திற்குப்பின் அது Vision without Mission என்பதாக இருந்ததால், எனது பார்வையில் (vision) திரை விழுகிறது எனத் தோன்றுகிறது என்று கூறினேன்.

மேற்கண்ட தெளிவில், அன்னை விருப்பம் எதுவோ அதுவே நடக்கட்டும் என இருந்தேன். ஒரு வேளை ஒரு கண் பார்வைதான் முடிவு என்றால் அதற்கும் தயார் என்ற நிலையில் எனது நம்பிக்கை இருந்தது.

ஸ்ரீ அன்னையின் அரவணைப்பைப் பெற ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்களின் எழுத்துகளே வழிகாட்டியென, ‘கண்ணெணாளி’ முதலான கட்டுரை மற்றும் கண் சம்பந்தமான எழுத்துகளைத் திரட்டிப் படித்தேன்.

அரவிந்த கண் மருத்துவமனைக்குப் புறப்படுகையில் கீழ் வீட்டிலிருந்து சிறுவன் ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்களிடமிருந்து வந்த blessing பாக்கெட்டைத் தந்தான். ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்களின் ஆசியும் அன்னையின் அருளும் எப்போதும் நீங்காமல் இருப்பதை உணர்ந்தேன். அன்று டிசம்பர் 5.

வந்த blessing பாக்கெட்டுடன், hospital சென்றேன். பார்வை அதே நிலையில் உள்ளது. ஆகையால் ஆப்பரேஷன் தற்போது தேவை இல்லை; உங்களுக்குப் பார்வை தடைப்பட்டால் செய்து கொள்ளலாம் என்றனர்.

நாளாக நாளாகப் பார்வை மூன்று மடங்கு குறைந்தது. எண்ணெய்க் கறை பட்ட கண்ணாடி வழியாக பார்ப்பது போன்று இருந்தது. திட்டுத்திட்டாக மறைத்தது.

அரவிந்த கண் மருத்துவமனையில் இருந்த செவிலியர் சகோதரிகள் கடினமான வேலைகளுக்கு இடையேயும் என்னிடம், “கவலைப்படாதீர்கள் அண்ணா நீங்கள் எதற்கும் வேறொரு டாக்டரிடம் கருத்துக் கேளுங்கள். இந்த டாக்டர் நிபுணர் என்றாலும் ஒருமுறை கேட்டுப் பார்ப்போமே. மேலும் எந்த நேரம் கண் பார்வை தடை ஏற்பட்டாலும் உடனே வந்து

மருத்துவமனையில் சேருங்கள். ஞாயிறு அன்று அவசரம் என்றால், மருத்துவமனை விடுமுறை என்றாலும் எங்கள் ஹாஸ்டல் நம்பரில் கூப்பிட்டுச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறோம்” என்று தனியே மருத்துவமனைக்கு வந்த என்னிடம் சொந்த சகோதர உறவு போல் வேண்டினார்கள். அறிமுகம் இல்லாதவர்களிடமிருந்தும், வழக்கத்திற்கு மாறாக வருவது அன்னையின் பூரண அன்பு என்பதை உணர்ந்தேன்.

மற்றும் சுற்றி உள்ளோர் வற்புறுத்த, நன்பருடன் சென்னை அகர்வால் மருத்துவமனை சென்று காண்பித்தேன். அங்கு ஆப்பரேஷன் பரிந்துரை செய்ய மாட்டோம், மிகவும் ரிஸ்க்கான ஆப்பரேஷன், நீங்கள் சொன்னால் செய்கிறோம் என்றனர். ஆனால் எங்களால் எந்தவித உத்திரவாதமும் தரமுடியாது என்றனர். அரவிந்த மருத்துவமனையிலாவது பயம் வேண்டாம் ஆப்பரேஷன் செய்து விடலாம் என்றனர். இங்கு இவர்கள் சொல்வது இப்படி இருக்கிறதே என எண்ணித் திரும்பினேன்.

ஆப்பரேஷன் இல்லாது தனக்கு இருந்த ஆப்பரேஷன் போல் அப்படி மருத்துவத்தில் கரைந்ததைக் கண்டிருந்த மனைவி, அந்த மருத்துவரிடம் கேட்கலாம் என்று கூற அவரிடம் சிகிச்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். ஆப்பரேஷன் தேவையில்லை. குணமடைந்து விடலாம் என வர்ம ஆசான் கூற சிகிச்சையைத் தொடர்ந்து பெற்று வந்தேன். மருத்துவரின் தகப்பனார் அடிப்பட்டு மருத்துவமனையில் இருந்ததால் அவர் வேறொரு மருத்துவரைப் பரிந்துரை செய்தார். சிகிச்சை தடைப்பட்டது.

இன்டர்நெட்டில் Epiretinal Membrane பற்றிப் படித்தபோது, அது கண்ணில் ஏற்படும் scar போன்றது என அறிந்தேன்.

கழுத்தில் அவ்வப்போது ஏற்படும் scar, lotion apply செய்வதால் மறைவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். மனம் lotion ஏதேனும் இருக்கும் என நினைக்கத் தொடங்கியது.

ஜூனவரி வாக்கில், டெல்லியில் இருந்து தொடர்பில் இல்லாத அக்காவின் மகளிடமிருந்து Isotine எனப்படும் ஆயுர்வேத கண் மருந்து எதிர்பாராத விதமாகத் தானே வந்தது. டெல்லியில்

இருந்த அக்காவின் கணவர், விஷயம் கேள்விப்பட்டு அம்மருந்தை அனுப்பியிருந்தார் என அறிந்தேன். அலோபதி மருந்தாளுநரான அவர் ஆயுர்வேத மருந்தை அனுப்பியிருந்தது வியப்பளித்தது. அதைப் பயன்படுத்தி வந்தேன். பார்வை குறையாமல் இருந்தது.

அலுவலகத்தில் அந்த கண் மருந்தைப் போடுவதைப் பார்த்த ஒரு நண்பர், அதன் விவரங்களைப் படித்துப் பார்த்து தனக்கும் ஒரு பாட்டில் வேண்டுமெனக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டார். கண்ணாடி போடும் பழக்கமுள்ளவர்கள் பயன்படுத்தி வந்தால் கண் பார்வை மேம்பட்டு கண்ணாடி போடும் அவசியம் இருக்காது என அதில் போட்டிருந்தது. மேலும், Immature Cataract, Glaucoma, Diabetic Retinopathy, Macular Degeneration, Retinitis Pigmentosa, etc., போன்றவற்றிற்கு பக்கவிளைவில்லாத பயனுள்ள மருந்து எனவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. பயன்படுத்திய அந்த நன்பரும் நல்ல பலன் இருப்பதாகச் சொல்ல, அலுவலகத்தில் அம்மருந்து பரவியது.

5 மார்ச், 2010 அன்று செக் அப்பில் பார்வை அப்படியே இருந்தது.

எப்ரல் 12 அன்று டெல்லி டாக்டர் எனது ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்து விட்டு, உடன் வரச் சொன்னார். பார்வைக்கு உத்திரவாதம் தருகிறோம். உடனே ஆப்பரேஷன் செய்ய வேண்டும், நன்கு வளர்ந்து இருக்கும் அந்த ஜவ்வு என்றார்.

டெல்லி சென்றேன். எப்ரல் 14 அன்று ஆப்பரேஷன் முன்பு எனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் நுழைந்தேன். அன்னையின் நினைவில் மூழ்கிய நிலையில் இருந்தேன். அக்காவின் கணவர், அறையின் கவரில் ‘மா’ என்று ஹிந்தியில் frame செய்து மாட்டப்பட்டு இருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டி, பயப்படாதே தம்பி! மதர் உனக்கு முன்னே வந்துவிட்டார்கள் என்றார். 10 வருடமாக டெல்லியில் உள்ளேன், நான் இது போல் படத்தைப் பார்த்ததில்லை என்று அவர் மேலும் கூறினார். மௌனமாக அன்னையினது பிரசன்னத்தை உணர்ந்து, அன்னையின் முத்திரை என்று கொண்டேன். ஓவ்வொரு இதயத்துடிப்பினையும் அன்னைக்குச் சமர்ப்பித்தபடி இருந்தேன்.

நல்ல முறையில் ஆப்பரேஷன் செய்து ஐவ்வை எடுத்தா-யிற்று. Very Tough Membrane என்றார் டாக்டர். ஆப்பரேஷன் இரண்டரை மணி நேரம் ஆனது. சாதாரணமாக இருபது நிமிடம் ஆகும்; நான் நினைத்ததைவிட கடினமாக இருந்தது என்றார் டாக்டர். இடது கண் இருடில் பார்ப்பது போன்று இருந்தது. மாத இறுதியில் சரியாகும் என்றார். சொன்னபடியே, மாத இறுதிக்குள் பார்வை சகஜ நிலைக்கு வந்தது.

இந்த விஷயத்தில், எனது மனம் எதன்மீது உள்ளதோ அதன் மூலம் அன்னையின் அருள் செயல்பட்டது புரிகிறது. வர்ம மருத்துவம், ஆயுர்வேத மருந்து என்று போய் ஓய்ந்த நேரத்தில் அவசர கதியில், தொடர்பில் இல்லாதவரிடம் இருந்து அழைப்பு வந்து குணமானது. இந்த அனுபவம், எனக்கு ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்களின் கீழ்க்கண்ட வரிகளை நினைவுபடுத்துகிறது.

அன்னை பக்தனுடைய நம்பிக்கை ஏத்தகையதோ, அதற்கேற்ப பரிகாரத்தை வழக்குவதும் வழக்கம். ஒரு பக்தருக்கு அன்னைமீது நம்பிக்கையுண்டு. ஆனால் வியாதி விஷயத்தில் மருந்துமேல் அதிக நம்பிக்கையுள்ளவராக இருந்து அன்னைக்குப் பிரார்த்தனை செய்தால், அன்னை வியாதியை மருந்து மூலம் குணப்படுத்துகிறார். 10 வேளை சாப்ரீட் வேண்டிய மருந்து இரண்டு வேளையில் பலிக்கிறது. பக்தனுக்குப் பரிகார் கொடுப்பதே அன்னைக்கு முக்கியம். அவனது நம்பிக்கையை மாற்ற முயற்சி செய்வதில்லை.

- அன்னையின் வரலாறும் வழிபாடுகளும், பக்கம் 78

என் விஷயத்தில் அன்னைமீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும், அலுவலக வேலை பனு, குடும்ப பாரம், மற்றவர்களின் கருத்து போன்றவற்றை மிஞ்சம் அளவு நம்பிக்கையையும் தீவிரத்தையும் கொள்ளாது சற்று பலவீனமாக இருந்தேன். மனம் எதில் செல்கிறதோ அதை அன்னையிடம் கூறி அது தானே நீர்த்துப் போகும்வரை (exhaust) விட்டு விட்டேன். பிரச்சனை எதுவானாலும் நமக்கும் அன்னைக்கும் இடையே எதுவும் இல்லை என்றால், பலன் வெள்ளமாக வரும்; மிரவரகமாகப் பெருகும் என்பது நன்கு புரிகிறது.

ங்கீசுக்கீலம்

அன்னை இலக்கியம்

தீவாவளி

சமர்ப்பணன்

எனக்கு என்பது வயதிற்கு மேலாகிறது. எத்தனையோ அனுபவங்கள் மனக்கிடங்கின் இருளான மறதிப்பகுதிகளில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. ஒரு சில அனுபவங்கள் மட்டுமே சுயமாக ஒளி வீசிக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் நினைவிற்கு வந்து சிலிர்க்க வைக்கின்றன. கூடவே பண்புகளாலான மனிதன் பிரபஞ்சத்தைப் போல மக்துதானவன் என்பதை நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

பதினேழு வயதில் வைதாபாத்திலிருந்து சென்னைக்கு குடும்பத்தோடு வந்தேன். மாம்பலத்தில் குடியேறினேன். அருகே இருந்த தியாகராய நகரின் வணிகத் தெருக்களில், கவலையற்ற பதின்ம வயதுச் சிறுவனாக, துணிச்சலான வாலிபனாக, மனைவியோடு போராடும் நடுத்தர வயதினாக, குழந்தைகளுக்கு வாழ்வு அமைத்துத் தரும் ஜம்பது வயதினாக, மருந்துகளை நம்பி வாழ்த்தொடங்கும் அறுபது வயதினாக, எதற்காகப் பிறந்தோம், எதற்காக வாழ்கிறோம் என்று யோசிக்கும் எழுபது வயதினாக, அனுபவங்களை அசைப்போடுவதைத்தவிர வேறொன்றும் செய்யமுடியாத என்பது வயதினாக பல பருவங்களில், பல வயதுகளில், பல ரூபங்களில் இந்தத் தெருக்களின் வழியே எண்ணற்ற முறைகள் நடந்திருக்கிறேன்.

இப்போது தியாகராய நகரின் வணிக வீதிகளில் நடப்பது குறைந்து விட்டது. நினைவு வீதிகளில்தான் மீண்டும் மீண்டும் நடக்கிறேன். சொன்னதையே திரும்ப திரும்பச் சொல்கிறேன். நான் நினைப்பது, சொல்வது எல்லாமே ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பினைந்த, பிரிக்க முடியாத விஷயங்கள் என்றான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. மற்றவர்களோ எனக்கு வயதாகி விட்டதால் சம்பந்தமற்ற விஷயங்களைப் பொருத்தமற்ற நேரங்களில் திரும்பத் திரும்பப் பேசுகிறேன் என்று குறை கூறுகிறார்கள்.

இன்று தீபாவளி. எதோ தோன்றியதால் மெல்ல மெல்ல தியாகராய நகரின் வீதிகளில் நடக்கிறேன். ஒவ்வொரு வீடும் ஒவ்வொரு கடையும் ஒரு நினைவை எழுப்புகின்றன. ஒரு தீபாவளிக்கு முந்திய தினம்தான் என் அக்காவின் திருமணத்திற்கு வழி பிறந்தது.

அந்தக் காலத்தில் ஆணவம், கனமம், மாயை என்ற ஆன்மீக மும்மலங்களோடு, செலவு என்ற லெளகீக் செயலை நான்காவது மலமாக சமூகம் பார்த்தது. இன்று செலவே மோட்சத்திற்கான சுலபமான வழி என்று எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். அதில் தவறேதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அன்று? ‘சிறுதுளி பெருவெள்ளாம்’ என்றொரு பழமொழி. அதை வேதாந்தியிடம் கேட்டால் ‘சிறுதுளி என்பது அளவுடையது. பெருவெள்ளாம் அளவிலி. அளவுடையது உண்மையில் அளவிலியே. அதனால் சிறுதுளியின் உள்ளும், பின்னும் பெருவெள்ளம் உண்டு’ என்று விளக்கம் தருவார். எதையும் தன் சிறிய, குறுகிய மனதால் பார்க்கும் எனிய மனிதனோ நிறைய சிறுதுளிகளைச் சேர்த்தால் பெருவெள்ளத்தைப் பார்த்துவிடலாம் என்று புரிந்து கொண்டான். அதனால் கணக்குப் பார்த்து பைசா, பைசாவாகச் சேர்த்தான். வருமானத்தை அதிகரிப்பதற்குப் பதில், செலவைச் சுருக்கிக் கொண்டான். தன் வசதியைச் சுருக்கிக்கொண்டான். தன் வாழ்வைச் சுருக்கிக் கொண்டான். கட்டற்ற ஆண்மாவும் மனிதனைப் பார்த்து புன்னகைத்து விட்டு தன்னைத்தானே சுருக்கிக்கொண்டது.

வாழ்நாளெல்லாம் சேர்த்த சிறு செல்வத்தை ஒரு கல்யாணம் நடத்துவதில் அல்லது ஒரு வீடு கட்டுவதில் செலவழித்து விட்டு மனிதன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டான். எப்படியெல்லாம் செலவைக் குறைக்கலாம் என்பதில் அவன் முழுச்சக்தியும் விரயமாயிற்று. தீபாவளியன்று தியாகராயநகர் கடைகளுக்கு வந்தால் ஓரளவு மலிவான துணிகளை விற்கும் கடைகளில்தான் கூட்டமிருக்கும். பட்டுத்துணி விற்கும் கடைகளில் முகூர்த்த சமயங்களில் மட்டும் கூட்ட நெரிசல் இருக்கும். ஆனால் அதெல்லாம் பழைய காலம்.

இப்போதெல்லாம் தினமும் தீபாவளிதான். தினமும் முகூர்த்தநாள்தான். எல்லாக் கடைகளிலும் எல்லா நாட்களிலும் மக்கள் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை இருந்தால்தான் அதைப் பற்றிய பயமில்லாமல் நிகழ்காலத்தில் வாழ முடியும். இன்று இந்த நிமிடத்தில் பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து காலமும் அடங்கி இருக்கிறது என்று அறிந்த ஆன்மீக ஞானி இறந்த காலத்தை நினைத்து ஏங்குவதில்லை. எதிர்காலத்தை நினைத்து அஞ்சுவதில்லை. எல்லோரும் ஞானிகள் ஆகிவிட்டார்களா? வருமானம் வரும் என்ற நம்பிக்கையில் எல்லோரும் சந்தோஷமாக செலவழிக்கிறார்கள். அவர்களது நம்பிக்கை இதுவரை பொய்யாகாமல் வருமானம் வளருவது போலத் தோன்றுகிறது. அது என் சித்தமயக்கா, இல்லை உண்மைதானா என்று தெரியவில்லை.

பேருந்து நிறுத்த நிழற்குடை ஒன்றின் கீழே இருந்த பிளாஸ்டிக் இருக்கையில் அமர்ந்தேன். தூசி படிந்து அழுக்காக இருந்ததால் துண்டால் தட்டி விட்டு அமர்ந்தேன். சுற்றி இருப்பவற்றை நிதானமாகப் பார்த்தேன். எத்தனை பெரிய கடைகள்!

என் எதிரே இருந்த, என்னை எப்போதும் சிலிர்க்க வைக்கும் பல அடுக்குமாடி பட்டு ஐவுளிக் கடையை உற்றுப் பார்த்தேன். பிரம்மாண்டமாக இருந்தது. அறுபது வருடங்களுக்குமுன் சிறிய பெட்டிக்கடை போலிருந்தது. இப்போது நாடு முழுவதும் கிளைகள். வெளிநாடுகளில் கூட கிளைகள் இருக்கக்கூடும். எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை.

★ ★ ★ ★

1948-இல் அப்பா ஹெதராபாத்தில் ஒரு பெரிய அரசாங்க நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரே அக்கா. கல்யாணத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டு, கல்லூரிக்கும் சென்று வந்து கொண்டிருந்தேன்.

இந்தியாவை ஆண்டு கொண்டிருந்த ஆங்கிலேயர் சுதந்திரம் தந்தபோது இந்தியா, பாகிஸ்தான் என்று நாடு

இரண்டாகப் பிரிந்தது. பல சிறிய ராஜ்யங்கள் இந்தியாவோடு சேர்ந்தன. சேராத ராஜ்யங்களை உள்துறை அமைச்சராக இருந்த சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் இந்தியாவோடு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தார். ராஜாவின் போக்கை ஒட்டி பட்டேலின் நடவடிக்கை இருந்தது.

அப்போது ஹெதராபாத் பெரிய சமஸ்தானம். அதன் அரசராக இருந்த நிஜாம் உஸ்மான் அலிகான் உலகிலேயே ஐந்தாவது பெரிய பணக்காரர். ஹெதராபாத் தனி நாடாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். இந்தியாவோ ஹெதராபாத் இந்தியாவோடு சேர வேண்டும் என்றது. நிஜாம் தன் உதவிக்கு அமெரிக்க அதிபர் உட்பட பல தேசத்துத் தலைவர்களின் உதவியை நாடினார். யாரும் உதவவில்லை. பட்டேல் இணைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பம் போடச் சொல்லி நிஜாமுக்கு தொடர்ந்து நெருக்கடி தந்து வந்தார்.

சில மதவாதிகள் பாகிஸ்தான் ஆதரவு நாடாக மாறிவிட்டால் இந்தியாவின் தொந்தரவு இருக்காது என்று நிஜாமை நம்ப வைத்தனர். காலிம் ராஸ்வி என்பவர் பயிற்சியோ, படிப்போ இல்லாத ஆதாயத்தையும், ஆவேசத்தையும் மட்டும் நாடிய ஆட்களை வைத்து ஒரு ஆயுதம் தாங்கிய புரட்சிக் குழுவை ஏற்படுத்தினார். நிஜாமுக்கு ஆதரவான, இந்தியாவிற்கு எதிரான இயக்கம் அது. நிஜாமின் ராணுவத்தில் இருபதாயிரம் வீரர்கள்தான் இருந்தார்கள். புரட்சிக் குழுவில் இரண்டு லட்சம் பேர் இருந்தனர். புரட்சிக்காரர்கள் தாமாகவே எல்லா அதிகாரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு விருப்பம் போல செயல்பட்டனர். கட்டுப்பாடும், பயிற்சியும் இல்லாமல் ஆயுதம் ஏந்தினால் என்ன நடக்குமோ அது நடந்தது. எனிய அப்பாவி மக்கள் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டனர்.

இந்திய ராணுவம் ஹெதராபாத்திற்குள் நுழைந்தால், அதன்முன் அரைமணி நேரத்திற்குள் புரட்சிக் கூட்டம் மண்டியிட்டுச் சரணடைந்துவிடும். ஆனாலும் அரசியல் என்பதால் பேச்சு வார்த்தையும், அறிக்கை, சண்டைகளும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அடி இன்னமும் விழாததால் தம்மை மிக வலிமையான இயக்கமாக புரட்சிக் குழு நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. கலகக்காரர்கள் அடங்கியவர்களை அதிகாரம் செய்தனர். கேள்வி கேட்டவர்களை அடித்தனர். விரும்பியதை பிடுங்கிக் கொண்டனர். சட்டம், ஒழுங்கு காணாமல் போய்விட்டது.

ஊரில் அமைதியின்மையும், இரு மதத்தினரிடையே பரஸ்பர நம்பிக்கையின்மையும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அச்சமும் உண்டாகி வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன. மனிதனை மனிதன் நம்பவில்லை. பலர் ஊரை விட்டே நிரந்தரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அதனால் இந்தியாவிற்குள் நுழைவது எளிதாக இருந்தாலும் ஹெதராபாத்தை விட்டு எவரும் எளிதில் வெளியேறி விடாதபடி நிஜாமின் அரசாங்கம் சட்டம் போட்டு வைத்திருந்தது.

அக்காவை இந்தியாவில் கல்யாணம் செய்து தந்துவிட்டு என்னையும் சென்னைக்குப் படிக்க அனுப்பி விட்டு தானும் இந்தியா திரும்பி விடலாம் என்று அப்பா நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். 1948-இல் ஹெதராபாத் இந்தியாவின் பக்கத்து நாடு. தனி நாடு.

அப்பா தனக்கு வேண்டிய, வேண்டாத எல்லா உறவினர்களுக்கும் அக்காவிற்கு வரன் பார்க்க வேண்டி கடிதம் எழுதினார். சென்னை என்கிற மதராசில் உள்ள நுங்கம்பாக்கத்திலிருந்த ஒரு நல்ல குடும்பத்தினர் இரண்டு நாட்கள் பயணம் செய்து ஹெதராபாத்திற்கு வந்து பெண் பார்த்தனர். அவர்களுக்குப் பெண் பிடித்துவிட்டது. அப்போதே சம்மதம் சொல்லி விட்டனர். மூன்று மாதங்கள் கழித்து ஒரு முகவர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டு ‘சென்னையில் திருமணம் வைத்துக் கொள்ளலாம்’ என்றனர்.

அக்கா சிற்றுண்டியும், காபியும் தந்தபோது மாப்பிள்ளை ‘தாங்கஸ்’ என்றார். புன்னகைத்தாள் அக்கா. தன்னறைக்குள் சென்றவள் நான் அவளை கவனிப்பதை அறியாமல் கண்ணாடி முன் நின்று ‘தாங்கஸ்’, ‘தாங்கஸ்’ என்று பல்வேறு பாணிகளில்

சொல்லி சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். பார்க்க சந்தேஷமாக இருந்தது.

சீர்வரிசை பற்றிய பேச்செழுந்தபோது, பையனின் தகப்பனார், ‘நானும் உங்களைப் போல குமாஸ்தாவாகத்தான் இருந்தேன். கடவுளின் கருணையால் சுயதொழில் செய்து மிகவும் வசதியாக இருக்கிறேன். அதனால் மாதச் சம்பளத்தில் வாழ்வது எத்தனை கஷ்டமென்று எனக்குத் தெரியும். எனக்கும் பெண்ணிருப்பதால் சீர்வரிசை போன்ற சமூக வழக்கங்கள் உண்டாக்கும் சீக்கல்கள் பற்றியும் நன்றாகத் தெரியும். உங்கள் பெண்ணைக் கொடுங்கள். அது போதும்’ என்றார். அது போன்ற பெருந்தன்மையான வார்த்தைகளை முதல்முறையாக என் வாழ்வில் கேட்டேன்.

அவரது பெருந்தன்மை என் அப்பாவின் இயலாமை உணர்வையும், சிறுமையான அகந்தையையும் சீண்டிவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். சீர்வரிசை, வரதட்சணை என்று எதுவும் கேட்காமல் பெண் பார்த்தவுடனே சம்மதம் சொன்ன மாப்பிள்ளை வீட்டார்மீது சந்தேகப்பட்டார்.

எங்கள் வீட்டு பெரியவர்களுக்கு பையனைப் பிடித்திருந்தாலும் ‘எதற்கும் இன்னொரு முறை விசாரித்துக் கொள்ளலாம். வேறு நல்ல வரங்கள் வரவும் வாய்ப்புண்டு’ என்று தோன்றியதால் ‘நல்ல நாள் பார்த்து மேற்கொண்டு எழுதுகிறோம்’ என்று மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் சொல்லி-விட்டார்கள்.

அதற்கு பின்பு இரண்டு மாதங்கள் பல வரங்களை ஆராய்ந்தும் எதுவும் திருப்தியாக அமையவில்லை. முதலில் வந்த வரனே முழு திருப்தி தருவதாக இருந்தது.

அதனால் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து அப்பா மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு ஓரங்களில் மஞ்சள் தடவி கடிதம் ஒன்றை அனுப்பி வைத்தார். தனக்குச் சம்மதம் என்றும், எல்லா உறவினர்களும் இந்தியாவில் இருப்பதால் தான் மாப்பிள்ளை வீட்டார் குறிப்பிட்ட முகவர்த்ததிற்கு ஒரு மாதம் முன்பாக சென்னை வந்து விடுவதாகவும், கல்யாண ஏற்பாடுகளைக்

கலவரப் பிரதேசமான வைத்தாபாத்தில் செய்வதைவிட சென்னையிலிருந்து செய்வது உத்தமம் என்றும் எழுதி இருந்தார். அக்கா முகத்தில் வெட்கம். பெருமிதம்.

இந்தக் கலவரச் சூழலில் கடிதம் சரியான விலாசத்திற்கு உரிய நேரத்தில் போய்ச் சேருமா என்ற சந்தேகம் எனக்கு எழுந்தது. வெளியே சொன்னால் திட்டு விழும் என்பதால் சந்தேகத்தை வெளியிடவில்லை. மனிதனது நேரான சிந்தனை-களைவிட கோணலான சிந்தனைகள் எளிதாகப் பலித்து-விடுகின்றன.

நாங்கள் நால்வரும் அப்பாவின் நண்பரின் சிபாரிசு மூலம் வைத்தாபாத்தை விட்டு வெளியேற நிஜாமின் அனுமதி பெற்று இரண்டு நாள் பிரயாணம் செய்து சென்னை வந்தோம். அப்பாவின் அண்ணன் ரயில் நிலையத்தில் எங்களை வரவேற்றார். அவர் எங்களைவிட வசதி குறைவானவர். அப்பாவின் கடிதத்தின்படி நாங்கள் ஒரு மாதம் தங்க ஒரு நல்ல வீட்டையும், சமைக்க புதிதாக பாத்திரங்களையும், தலையணை பாய்களையும், பிற சில்லரைப் பொருட்களையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். எங்கள் வசதிக்கு அது அதிகமான செலவு என்றாலும் ஒரு மாதம்தானே? மேலும் திருமணம் போன்ற நிகழ்ச்சியின் போது கணக்கு பார்த்து செலவு செய்தால் காரியம் நடக்குமா?

நன்றாகச் சிரம பரிகாரம் செய்தபின் ஒரு நல்ல நாள், நல்ல நேரமாகப் பார்த்து அக்காவைத் தவிர நாங்கள் மூவரும் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குக் குதிரை வண்டியில் சென்றோம். பெரியப்பா சைக்கிளில் வந்தார். மாப்பிள்ளை வீட்டைச் சுற்று சிரமப்பட்டுத்தான் கண்டுபிடித்தோம். நாங்கள் தேடியது சிறிய வீட்டை. பெரிய அழகான வீடு நாங்கள் தேடும் வீடாக இருக்காது என்று தவறாக நினைத்தோம். ஆனால் அதுதான் மாப்பிள்ளையின் வீடு. வீட்டு வளாகத்திற்குள் சிறிய கார் இருந்தது. குமாஸ்தாவின் பெண்ணுக்குப் பெரிய அதிர்ஷ்டம். இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட வீட்டில் வாழ வாய்ப்பு கிடைக்காது. வீட்டு வாசலில் பந்தல் அலங்காரம் அழகாக செய்யப்பட்டிருந்தது.

மகிழ்ச்சியோடு வீட்டினுள் நுழைந்தோம். எங்களைப் பிரியமாக வரவேற்றாலும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் எங்களை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளாத ஒரு அந்நியத்தன்மை இருந்தது. மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் என் அப்பாவிடம், ‘மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் ரொம்பவும் வேண்டியவர் என்பது தெரிகிறது. ஆனால் எனக்கு பொல்லாத மறதி. உங்கள் பெயர் சட்டென்று நினைவிற்கு வரவில்லை’ என்று பணிவுடன் கூறினார்.

அப்பாதிடுக்கிட்டுப் போனார். அம்மாவும் நானுங்கூடத்தான். தயக்கத்துடன் அப்பா மாப்பிள்ளை வீட்டார் வைத்தாராபாத்திற்கு பெண் பார்க்க வந்ததையும் தான் சம்மதம் என்று சமீபத்தில் கடிதம் எழுதியதையும் நினைவூட்டினார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் திகைத்து விட்டனர். மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் ‘சார், பெரிய தப்பு நடந்துவிட்டது. உங்கள் கடிதம் எங்களுக்கு வரவே இல்லை’ என்றார்.

‘வீட்டு முன்னால் பந்தல் போட்டு அலங்காரமெல்லாம் செய்திருக்கிறீர்களே?’ என்று கம்மிய குரலில் கேட்டார் அப்பா.

‘உங்களிடமிருந்து கடிதம் எதுவும் வராததால் உங்களுக்கு எங்கள் சம்பந்தம் பிடிக்கவில்லை என்று நினைத்து விட்டோம். அதனால் வேறு இடங்களில் பெண் பார்த்தோம். ஒரு நல்ல இடம் அமைந்து இன்றைக்கு நிச்சயம் செய்கிறோம். அதற்குத்தான் இந்தப் பந்தல்’ என்றார் மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார்.

பெருமூச்சு விட்டார் அப்பா.

‘இன்னாருக்கு இன்னார் என்று பகவான்தானே முடிவு செய்கிறார். நாங்கள் நிச்சயம் செய்யப் போகும் பெண் உங்கள் பெண் அளவிற்குத் திருப்திகரமாக இல்லை. ஆனாலும் என்ன செய்வது? இப்படி ஆகிவிட்டதே’ என்றார் மாப்பிள்ளையின் அம்மா.

‘எங்கள் பெண்ணிற்குத்தான் உங்கள் வீட்டில் வாழ கொடுப்பினை இல்லை’ என்றார் அம்மா.

‘நீங்களும் நிச்சயதார்த்தத்தில் கலந்து கொண்டு குழந்தை-களுக்கு ஆசி தர வேண்டும்’ என்றார் பையனின் தகப்பனார். ஆனால் அப்படிச் செய்யும் உத்தேசம் எதுவும் என் அப்பாவிற்கு இல்லை என்பதால் சற்று நேரத்தில் விடைபெற்று வீடு திரும்பினோம்.

திரும்பும் வழியில் அப்பா வானத்தைப் பார்த்தபடி ‘எல்லாம் இந்த நிஜாமால்தான். அவன் ஒழுங்காக இந்தியாவோடு சேர்ந்திருந்தால் கலவரமோ, குழப்பமோ இருந்திருக்காது. என் கடிதம் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குக் கிடைத்திருக்கும்’ என்றார்.

அம்மா வருத்தமாக அவரை ஒரு முறை பார்த்தார். எதுவும் பேசவில்லை.

வீடு திரும்பியின் அப்பா அம்மாவிடம் ‘எல்லோரிடமும் பெண்ணிற்குக் கல்யாணம் என்று கூறிவிட்டு வந்திருக்கிறோம். கல்யாணம் பண்ணாமல் திரும்பிப் போனால் என்னென்னவோ பேசவார்கள்’ என்றார்.

‘அவளை எப்படியும் இங்கேதானே கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். இங்கே எத்தனையோ வரன்கள் உள்ளன. அலசிப் பார்த்து நல்லதாக ஒன்றை முடித்து விடலாம். என்ன, நீங்களெல்லோரும் ஓரிரு மாதங்கள் அதிகமாகத் தங்க வேண்டியிருக்கும்’ என்றார் பெரியப்பா.

‘அதனால் பாதகமில்லை. நீ சொல்வதுதான் சரி. உடனே வரன்களைப் பார்க்க ஆரம்பி’ என்றார் அப்பா.

அக்கா தனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை என்பது போல சாதாரணமாக இருந்தாள். வழக்கத்திற்கு மாறாக உரத்த குரலில் சிரித்துப் பேசினாள். அன்றிரவு குப்புறப் படுத்து தூங்கும்போது அவன் முதுகு அதிர்வதைக் கவனித்தேன். அருகே சென்று மெல்லிய குரலில் ‘அழாதே அக்கா. பழையதை மறந்துவிடு’ என்றேன்.

சிறிது நேரம் கழித்து விருப்பமின்றி தலையை உயர்த்திய அக்கா ‘நானெனங்கே அழுதேன்? நான் அவரைப் பற்றி எதுவும் நினைக்கவில்லை. எனக்கு வேறு வேலை இல்லையோ? உள்ளாமல் நீ போய்த் தூங்கு’ என்று கோபத்தோடு கூறினாள்.

சற்று தள்ளியிருந்த என் படுக்கையில் படுத்தேன். சிறிது நேரம் கழித்து பார்த்து போது அக்காவின் முதுகு மெல்ல குலுங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

வாழ்வு விரும்பி அளித்த பரிசை உதாசீனப்படுத்தியபின் அதே போல பரிசு மீண்டும் எளிதில் கிடைத்துவிடுவதில்லை. எதையும் அலட்சியம் செய்து தூக்கி எறியும்முன், மறுக்கும்முன் பல முறை யோசிக்க வேண்டும் என்ற அறிவு பல வர்ணகள் கூடி வராமல் போன பின்புதான் எனக்கு வந்தது. வருபவர்கள் கேட்ட சீர்வரிசை செய்ய அப்பாவோடு நானும் வாழ்நாள் முழுவதும் வேலைபார்த்தால்தான் முடியும். அதற்குள் அக்கா மூதாட்டி ஆகிவிடுவான்.

மூன்று மாதங்கள் கழிந்த பின்னும் எந்த வரனும் அமையவில்லை. அம்மா வேலையைப் பற்றி ஒரே ஒரு முறை அப்பாவிடம் பேசினார். ‘ஒரு மாதம்தானே விடுப்பு எடுத்திருக்கிறீர்கள்?’

‘வீணாகக் கவலைப்படாதே. என் மேலதிகாரி நம் ஆள்தான். அவர் பார்த்துக் கொள்வார். நான் நான்கு வருடங்கள் கழித்துப் போனாலும் என் இருக்கை எனக்காகக் காத்திருக்கும். என்னை யாரும் அசைக்க முடியாது’ என்றார் அப்பா.

சில நாட்கள் கழித்து வேலைக்கு என் வரவில்லை என்று விளக்கம் கேட்டு அலுவலகம் அப்பாவிற்குக் கடிதம் அனுப்பி இருந்தது. பதறிப் போன அப்பா பலருக்குக் கடிதம் எழுதி விசாரித்தார். அப்பாவின் நண்பர் குடும்பத்தோடு நிரந்தரமாக கல்கத்தா போய்விட்டிருந்தார். அவருக்குப் பதில், அவரிடத்தில், புதிதாக மிகவும் கண்டிப்பான அதிகாரி வந்திருந்தார். அவர்தான் விளக்கம் கேட்டிருந்தார்.

என்ன செய்வது என்று அப்பா அடுத்து வந்த பத்து நாட்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பா யோசித்து முடிவெடுக்கும் முன் அவரை வேலை நீக்கம் செய்து கடிதம் வந்தது. திகைத்துவிட்டார் அப்பா. தவறான நடத்தை என்று காரணம் காட்டி வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்ததால் கையில்

கிடைக்க வேண்டிய தொகையைக்கூட போராடிப் பெற வேண்டிய நிலை.

வேலை போன செய்தி வெளியே தெரியும்முன் அக்காவிற்குக் கல்யாணம் செய்துவிட வேண்டும் என்று அப்பா துடித்தார். ‘ஹைதராபாத்தில் இருக்கும் சிறு நிலத்தை விற்று பணமாக்கலாம்’ என்றார் அம்மா. ‘அது இன்று நம் நிலமா இல்லை புரட்சிக்காரர்கள் நிலமா என்று தெரியவில்லையே. நாம் ஊரிலிருந்து கிளம்பும்போது, அதில் சிலர் ஆயுதங்களோடு கூடாரம் போட்டுத் தங்கி இருந்தார்கள்’ என்று துயரத்துடன் கூறினார் அப்பா. நிலத்தைப் பற்றி விசாரித்து நண்பர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினார். சாதகமான பதில் எதுவும் வரவில்லை. சரியாகச் சொல்வதென்றால் பதிலே வரவில்லை.

அதன்பின் அப்பா தன்னுள் ஆழ்ந்துவிட்டார். பேச்சு முற்றாக நின்றுவிட்டது. சிந்திக்கிறாரா, சிந்தனையற்றுப் போய்விட்டாரா என்று புரியவில்லை.

ஒரு நாள் அப்பா ‘என் கூட வா’ என்று அழைத்தார். வெகுதூரம் பேச்சின்றி நடந்தபின் ‘வீடு திரும்பலாம்’ என்றார். திரும்பும் வழியில், ‘வாழ்நாள் முழுவதும் நான் எதுவும் புரியாதவனாகத்தான் இருந்திருக்கிறேன். நாமாக எதையும் ஆரம்பிக்கக் கூடாது, தானாக வருவதை விட்டுவிடக் கூடாது,’ என்றார்.

‘எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது’ என்றேன்.

‘வாழ்க்கை எதையாவது செய்ய வைத்தாலும் கடவுளை நம்பித்தான் செய்ய வேண்டும். தன்னையோ, மனிதனையோ நம்பக் கூடாது. நான் தோற்று விட்டேன்’ என்றார்.

அப்பா இப்படி எல்லாம் பேசி நான் கேட்டதே இல்லை. என் மனம் சங்கடப்பட்டது. ‘உங்களுக்குத் துணையாக நான் இருக்கிறேன்’ என்று சொல்ல ஆசைப்பட்டேன். கூச்சத்தினால் சொல்லவில்லை.

‘நான் செய்த தப்புகளுக்கு நிஜாமை குறை சொல்வது சரியில்லை. அவர் உலகத்திலேயே பெரிய பணக்கார ராஜா.

நான் ஒன்றுமில்லாதவன். யதார்த்தமான உண்மை இதுதானே? என்றார்.

நான் மொனமாக இருந்தேன்.

'நிஜாம் நல்லவர்தான். சகவாசம் சரியில்லை என்பதால் ஏதோ தற்காலிக புத்திமாறாட்டம். இந்தியாவோடு சேர்ந்து விடுவார். சேராவிட்டால் பட்டேல் சும்மாவா இருப்பார்?' என்றார்.

'பட்டேல் கறாரானவர்தான்' என்றேன்.

'பாகிஸ்தான் பிரிந்தது கூட தப்புதான். நாமெல்லாம் ஒரு தேசம்' என்றார் அப்பா.

'ஆமாம்' என்றேன்.

'உன் அக்காவை நினைத்து நினைத்து என் மனம் பித்து பிடித்தது போலாகிவிடுகிறது, அதை மறக்க கொஞ்ச நாட்களாக வைத்தாராபாத் இந்தியாவோடு சேர வேண்டும் என்று மட்டுமே திரும்பத் திரும்ப நினைத்து வருகிறேன். மனதிற்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது. நீ பாகிஸ்தான் இந்தியாவோடு சேர வேண்டும் என்று நினைத்து வா' என்றார் அப்பா.

'அதெல்லாம் அரசியல் தலைவர்கள் முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயம். நாமெல்லாம் சாதாரணமானவர்கள். நேரம் கிடைக்கும்போது ஒன்றும் தெரியாமலே, செய்தித்தானில் வரும் பொய்களை வாசித்துவிட்டு, பெரிய விஷயங்கள் பற்றி விமர்சனம் செய்து சிரிக்கலாம். உடனே அதை மறந்து விட்டு நம் குடும்ப காரியங்களை மட்டும் பார்க்க வேண்டும். நம்மால் வேறென்ன செய்ய முடியும்?' என்றேன். என் அப்பாவிடம் இந்த அளவு பேசியது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

'தனி மனிதனின் மனவுறுதிக்கு, விருப்புறுதிக்கு, பிரபஞ்சம் கூட பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்' என்றார் அப்பா.

'மனிதன் மிகவும் சிறியவன். பிரபஞ்சம் மிகவும் பெரியது' என்றேன்.

'இல்லையில்லை. மனிதனுக்கு உள்ளேதான் பிரபஞ்சம் இருக்கிறது. நமக்குத்தான் அது தெரியவில்லை' என்றார் அப்பா.

அப்பாவை நினைத்து எனக்கு கவலையாக இருந்தது. அக்காவிற்கு விரைவில் கல்யாணம் ஆகவில்லை என்றால் அப்பாவிற்கு என்ன ஆகுமோ!

வீடு திரும்பியபோது பெரியப்பாவும், ஒரு வயதான தம்பதியரும் வீட்டில் எங்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தனர். அம்மா மெதுவான குரலில் 'சொல்லாமல் அப்பாவும், பிள்ளையும் எங்கே போன்றார்' என்று கடிந்து கொண்டார்.

தம்பதியர் அக்காவைப் பெண் பார்க்க வந்திருந்தனர். அவர்களுக்குப் பெண் பிடித்திருந்தது. உடனே சம்மதம் சொல்லி விட்டார்கள். அரசாங்க அதிகாரியான தங்கள் பிள்ளைக்கு எப்படியாவது என் அக்காவை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்களிடம் இருந்தது.

பிள்ளை வீட்டில் ஒரு பிரச்சனை இருந்தது. பிள்ளைக்கு ஒரே தங்கை. வீட்டிற்கு ஒரே செல்லப் பெண். நன்றாக படிக்க வேண்டும் என்று சர்வ கலாசாலைக்கு மேல்படிப்பிற்கு அனுப்பினார்கள். அவள் தன்னோடு படித்த, வேறு மத்தைச் சேர்ந்த பையனை கல்யாணம் செய்து கொண்டு விட்டாள். அதனால் பல காலமாக இவர்கள் பையனுக்குப் பெண் கிடைக்கவில்லை.

'எதையும் மறைக்க விரும்பவில்லை. எங்கள் நிலை என்னவென்று எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். உங்கள் நிலையும் தெரியும். உங்கள் விருப்பப்படி, வசதிப்படி வரதட்சணை, சீர்வரிசை செய்தால் போதும். எதுவும் செய்யா-விட்டாலும் பாதகமில்லை. கல்யாணத்தை மட்டும் நல்லபடியாக, கெளரவமாக நடத்திக் கொடுத்துவிடுங்கள். பையன் அரசாங்க அதிகாரி. பெரிய மனிதர்கள் வருவார்கள்' என்றார் பையனின் அப்பா.

அப்பா இந்த கல்யாணத்திற்கு நிச்சயம் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார் என்று நினைத்தேன்.

'எனக்குப் பூரண சம்மதம்' என்றார் அப்பா. வேறொன்றும் சொல்லவில்லை.

அதன்பின் அக்கா வெட்கத்தோடு புன்னகைக்க ஆரம்பித்தாள். உண்மையான மென்மையான குரவில் பேச ஆரம்பித்தாள். வீடு மீண்டும் கலகலப்பாகியது, கையிருப்பு ஆயிரத்திற்கும் கீழேதான் என்றாலும், அந்தக் கவலையை மறைத்துக் கொண்டு கலகலப்பாக இருந்தோம். அல்லது இருப்பதாக நடித்தோம்.

தினமும் சில உறவினர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று அழைப்பு தந்தோம்.

ஒரு நாள் அம்மா அப்பாவிடம், ‘கல்யாண நாள் நெருங்கிவிட்டது. நாம் ஒரு ஏற்பாடும் செய்யவில்லை’ என்றார்.

‘எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். நண்பர்கள், சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரிடமும் கடன் கேட்டு விட்டேன். சிலருக்கு உதவும் சூழ்நிலையில்லை, பலருக்கு உதவும் மனநிலையில்லை. கையில் ஆயிரம் ரூபாய் கூட இல்லை. அறுநாறுதான் இருக்கிறது’ என்றார் அப்பா.

‘எல்லோருக்கும் அழைப்பு தந்து விட்டோமே? கல்யாணம் நடக்குமா?’ என்று கேட்டார் அம்மா.

‘தெரியாது’ என்றார் அப்பா.

‘செலவிற்கு என்ன செய்வது?’ என்று கேட்டார் அம்மா.

‘அறுநாறு இருக்கிறதே! அதில் ஜவுளி வாங்கு’ என்றார் அப்பா.

‘அதற்கப்பறம்?’ என்று கேட்டார் அம்மா.

‘அதை அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்’ என்றார் அப்பா.

அம்மா பெரியப்பாவிடம் ‘கல்யாணத்திற்கு ஜவுளி எடுக்க வேண்டும்’ என்றார்.

‘எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் நல்ல தரமான துணிகள் விற்கிறார். விலை நியாயமாக இருக்கும். சிறிய கடைதான். சொன்னால் வீட்டிற்கே வந்து துணிகளைக் காட்டுவார்’ என்றார் பெரியப்பா.

‘நாளை நல்ல நாள். வரச் சொல்லுங்கள்’ என்றார் அம்மா.

‘பணம்?’ தயக்கத்துடன் கேட்டார் பெரியப்பா.

‘இருக்கிறது’ என்றார் அம்மா.

மறுநாள் மதியம் சொன்ன நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் ஒரு கைரிக்கூா ஜவுளி மூட்டைக்கோடு வந்து நின்றது. வண்டியோடு நடந்து வந்தவர் ஒல்லியான கரிய மனிதர். வெள்ளை நிற முழுக்கை சட்டையும் வேட்டியும் அணிந்திருந்தார்.

‘எவ்வளவு வேண்டும்?’ என்று ரிக்கஷாக்காரரிடம் கேட்டார்.

‘ஒரு ரூபாய் தாருங்கள் சாமி’ என்றான் வண்டிக்காரன்.

‘ஒரு ரூபாயா!’ என்று கேட்டார் ஜவுளிக்கடைக்காரர்.

கூலியை முதலிலேயே பேசி இருக்க வேண்டும். இப்போது பேசினால் பிரச்சனைதான் உண்டாகி வளரும். இதுகூட தெரியாமலா வியாபாரம் செய்கிறார்?

வண்டிக்காரன் உலகப்போருக்குப் பின் விலைவாசி உயர்ந்து விட்டதைப் பற்றியும், தான் நியாயவான் என்பதால்தான் ஒரே ஒரு ரூபாய் மட்டும் கேட்பதாகவும் விளக்கம் தந்தான். அவன் சொன்னதை முழுமையாக, பொறுமையாகக் கேட்ட ஜவுளிக் கடைக்காரர், ‘நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மைதானப்பா. நீ இவ்வளவு குறைவாக கூலி கேட்கிறாயே என்றுதான் ஆச்சரியப்பட்டேன். உன் உழைப்பிற்கு ஏற்ற கூலியை கேட்கப் பழகிக்கொள்’ என்று கூறி இரண்டு ரூபாய் தந்தார். ‘நாளைக்கு தீபாவளி, வழக்கம் போல கள்ளுக்கடைக்குத்தானே நேராகப் போவாய்?’

‘சாமி, அந்தப் பழக்கம் எனக்கு உண்டுதான். ஆனால் இன்றைக்குக் குடிக்கப் போவதில்லை. இந்தப் பணத்தில் சம்சாரத்திற்கும், குழந்தைகளுக்கும் பலகாரம் வாங்கித் தரப் போகிறேன்’ என்றான்.

இவரிடம் ஜவுளி வாங்குவது விவேகமான செயல்தானா என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. உழைப்பிற்கு ஏற்ற கூலி! விலை இரட்டிப்பாகத்தான் சொல்வார். ஒருவேளை பெரியப்பாவிற்கும் இதில் ஒரு பங்கு இருக்குமா? பெரியப்பா அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டார். விவரம் தெரியாமல் இந்த கடைக்காரரை நம்பி இருப்பார்.

ஜவுளிக்காரர் வாசலில் நின்றிருந்த எங்களைப் பார்த்து நட்புடன் புன்னகைத்து, வணங்கினார். வண்டிக்காரன் மூட்டைகளை கூடத்திற்குள் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

‘கிளம்பும்போதே வீட்டிற்குப் போக வேண்டும், அவசரம் என்றாயே? நீ கிளம்பு’ என்றார்.

‘இல்லை சாமி. உங்களைத் திரும்பக் கடையில் விட்டு-விட்டுப் போகிறேன்’ என்று கூறிய வண்டிக்காரன் வெளியே நிழலான இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

பாய் விரித்து எல்லோரும் அமர்ந்ததும் அம்மா ஜவுளிக்காரருக்கு இனிப்பும், காபியும் தந்து உபசரித்தார். வண்டிக்காரனுக்கும் தந்தார். பரஸ்பர விசாரிப்புகளுக்குப்பின் பட்டுத் துணி மூட்டைகளை அவிழ்த்தார் ஜவுளிக்காரர்.

அக்காவும் அம்மாவும் ஆவலுடன் ஒவ்வொரு சேலையாகப் பிரித்து விரித்துப் பார்த்து, பிடித்தவற்றைத் தனியாக எடுத்து வைத்தனர். ஒவ்வொரு சேலையைப் பற்றியும் ஒரு சுவாரசியமான கதையையோ, தகவலையோ ஜவுளிக்காரர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். எதையும் வாங்குங்கள் என்று வாய் திறந்து சொல்லவில்லை.

அப்பா தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயமிது என்பது போல ஏதோவொரு புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு எல்லாத்துணிகளும் நன்றாக இருப்பது போலிருந்தது. ஆனால் விலையைப் பற்றிய பயமிருந்து கொண்டே இருந்தது.

மாலையில்தான் துணிகள் தெரிவு செய்வது முடிந்தது. பெண்ணிற்கு, மாப்பிள்ளைக்கு, சம்பந்தி வீட்டாருக்கு என்று எடுக்க திட்டமிட்டிருந்ததைவிட அதிகமாகவே ஜவுளி எடுக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லாவற்றையுமே வாங்கிவிட வேண்டும் என்று தோன்றியது, ஜவுளியின் தரம் அப்படி. ஜவுளிக்காரரின் தரம் அப்படி. எடுத்து வைத்தவற்றில் பலவற்றை மனமே இல்லாமல் அக்காவும், அம்மாவும் வேண்டாமென விட்டனர். ஆசைக்கு அளவில்லை. கையிருப்பிற்கு அளவுண்டு.

அதன்பின் விலை விசாரிப்பு ஆரம்பமாயிற்று. நான் எதிர்பார்த்தது போல அநியாய விலை இல்லை. குறைவாகவே இருந்தது, மொத்தம் ஆயிரத்து இருந்தாறு ரூபாய். நாங்கள் எதுவும் கேட்காமலேயே நூறு ரூபாய் தள்ளுபடி செய்த ஜவுளிக்காரர், ‘இதற்குமேல் என்னால் குறைக்க முடியாது’ என்று பணிவுடன் கூறினார். ஜந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு தி.நகரில் சிறிய வீடு வாங்க முடிகிற காலமது.

அம்மா கம்மிய குரலில், ‘ரொம்ப சந்தோஷம். எங்களுக்கு துணிகளும், விலையும் பிடித்திருக்கின்றன. ஆனால் உடனே அவ்வளவு பணம் தரும் சூழ்நிலையில் இல்லை. அறுநாறு ரூபாய் தருகிறோம். மீதியை கல்யாணம் நடந்ததும் தருகிறோம்’ என்றார். இதை எந்தக் கடைக்காரரும் ஏற்கமாட்டார் என்று தெரிந்தே அம்மா வேண்டினார். எப்படியாவது பெண்ணிற்கு கல்யாணம் நடந்தால் போதும் என்பது அவர் மனப்போக்கு.

ஜவுளிக்காரர் எதுவும் பேசாமல் அம்மாவையே கூர்ந்து பார்த்தார்.

‘அது சரிவராது என்றால் எங்கள் துணிகளை நீங்களே வைத்திருங்கள். முன்பணம் தந்து விடுகிறோம். கல்யாணத்தன்று துணிகளைத் தாருங்கள்’ என்றார் அம்மா.

‘எதாவது பிரச்சனையா?’ என்று கேட்டார் ஜவுளிக்காரர்.

‘அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையே’ என்றார் அம்மா.

‘கல்யாணப் புடவைக்கும், திருமாங்கல்யத்துக்கும் யாரும் கடன் சொல்ல மாட்டார்கள். நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் என்றால் நிச்சயம் ஏதோ பிரச்சனை இருக்கிறது. என் வாடிக்கையாளர்களை என் குடும்ப உறுப்பினர்களாகத்தான் பார்க்கிறேன். நீங்களும் என்னை இந்தப் பெண்ணின் தாய்மாமா என்று நினைத்துக் கொண்டு பேசுங்கள்’ என்றார்.

அம்மா ஆழ ஆரம்பித்து விட்டார். கண்ணீர் நிற்காமல் வழிந்து கொண்டே இருந்தது. அக்கா அம்மாவின் மடியில் முகத்தை புதைத்துக்கொண்டாள்.

அப்பா எதாவது பேசுவார் என்று அவரைப் பார்த்தேன், அவர் என்னைப் பார்த்துவிட்டு மெளனமாக இருந்தார். எவரும்

பேசாமல் இருந்தால் காரியம் நகருமா? நான் பேச ஆரம்பித்தேன். அக்காவை முதன்முதலில் பெண் பார்க்க வந்தவர்கள் சம்மதம் சொல்லியதிலிருந்து இன்று நடந்ததுவரை கோவையாகச் சொல்லி முடித்தேன்.

‘கல்யாணத்திற்கு எவ்வளவு தேவைப்படும்?’ என்று கேட்டார் ஐவுளிக்காரர்.

‘ஆறாயிரமிருந்தால் கல்யாணத்தைக் கொரவமாக நடத்தி விடலாம்’ என்ற அம்மா பெருமூச்சு விட்டார்.

‘நான் வாடகைக் கட்டடத்தில் சின்ன கடை வைத்திருக்கிறேன். சொந்தக் கட்டடம் வாங்க பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னிடம் ஏழாயிரம் இருக்கிறது. அதை வைத்துக் கல்யாணத்தை நிம்மதியாக முடித்து விடுங்கள். அதன்பின் என் பணத்தை நிலத்தை விற்றோ, அல்லது அலுவலகத்திலிருந்து வரும் பணத்தைக் கொண்டோ திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள்’ என்றார் ஐவுளிக்காரர்.

அவர் கேலி செய்கிறாரோ என்று எனக்குத் தோன்றியது. அம்மாவிற்குப் பணத்தை அப்போதே வாங்கி கல்யாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற பதற்றம் உண்டாகி விட்டது அவரது உடலசெவுகளில் தெரிந்தது. எல்லோரும் அப்பாவைப் பார்த்தோம்.

‘அய்யா, எங்கள் நிலைமையை அல்லது நிலையில்லாமையை நீங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இன்றைய அரசியல் நிலையில் நிலம் யாருக்குச் சொந்தம் என்று தெரியவில்லை. எனக்குச் சொந்தமானது எனக்கேதான் என்ற நிலை வந்தாலும் என்ன விலைக்கு விற்க முடியும், விற்ற பணத்தை இந்தியாவிற்குக் கொண்டுவர முடியுமா என்பதெல்லாம் தெரியவில்லை. நான் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டவன், எவ்வளவு பணம் வரும் என்றும் தெரியாது’ என்றார் அப்பா.

‘இதெல்லாம் தெரிய வேண்டிய விஷயங்களே இல்லை. மனிதர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பது மட்டுமே எனக்குத் தெரிய வேண்டும். அதை மட்டுமே கவனிப்பேன். அடுத்ததாக மனிதர்களைச் சந்திக்கும்போது வாழ்வு என்ன சொல்கிறது

என்று கவனிப்பேன். இரண்டுமே எனக்குத் திருப்தியாக உள்ளன’ என்றார் ஐவுளிக்காரர்.

‘எங்களுக்கு உதவுவதால் உங்களுக்கு என்ன ஆதாயம் கிடைத்துவிடப் போகிறது? நாங்கள் மிகவும் சாதாரணமானவர்கள்’ என்றேன்.

‘காந்திஜி பணத்திற்காகவா விடுதலைப் போராட்டம் நடத்தினார்? விவேகானந்தர் பணத்திற்காகவா யோகம் செய்தார்? அவர்களோடு ஒப்பிட்டால் நானெல்லாம் சாக்கடைப் புழுவிற்குச் சமானம். எனக்கென்று கடவுள் விதித்தது ஐவுளி வியாபாரம். அதை பணத்திற்காகச் செய்யவில்லை. நம் நாட்டிற்குச் சேவையாக செய்கிறேன். இந்தியா போன்ற ஆன்மீக தேசத்திற்குச் சேவை செய்வது ஆண்டவனுக்குச் செய்யும் சேவை’ என்றார் ஐவுளிக்காரர்.

‘சேவை இருக்கட்டும். இப்படிச் செய்வதால் உங்களுக்கு என்ன லாபம் கிடைத்துவிடப் போகிறது? அதுதான் என் கேள்வி’ என்றேன்.

என் அம்மாவும், அக்காவும் என்னைப் பதற்றத்துடன் பார்த்தார்கள். வலிய வந்த வாய்ப்பை நான் எதிர்கொண்ட விதம் அவர்களுக்குப் பதற்றத்தை உண்டாக்கிவிட்டது.

‘நெசவாளிகள், வேலைக்காரர்கள், வாடிக்கையாளர்கள் என்று பலவகையான மனிதர்களோடு பழகும் வாய்ப்பு வியாபாரம் செய்யும்போது கிடைக்கிறது. அது ஆண்டவனோடு பழகுவது போன்ற வாய்ப்பு. மனிதன் கடவுள்தானே? என் பொறுப்பில் வரும் எல்லோரையுமே என் குடும்பத்தினர் என்று நினைப்பதால் வேற்றுமையே தெரிவதில்லை. வேற்றுமையும், பிரிவினையும் இல்லாதபோது நமக்குள் பிறக்கும் சக்தியை, சந்தோஷத்தை அனுபவித்துப் பார்த்தால் பணத்தைப் பொருட்படுத்தாத பக்குவெம் வந்து விடும். என்னுடைய உள்ளத்தின் வளர்ச்சிதான் எனக்குக் கிடைக்கும் ஆதாயம். அதைவிட பெரிய ஆதாயம் உண்டா? உங்களுக்குப் பணம் தருகிறேன் என்றேன். நீங்கள் வேண்டாம் என்று மறுத்து விடுவீர்களோ என்று எனக்குப் பதற்றமாக இருக்கிறது’ என்றார் ஐவுளிக்காரர்.

அப்பா பலமாதங்களுக்குப் பின்பு முதல்முறையாகப் புன்னகைத்தார்.

என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஒருவேளை வரிகட்டாத கள்ளப் பணமாக இருக்குமோ? அல்லது கள்ளநோட்டை மாற்றுகிறாரா? விவரம் தெரியாமல் என் குடும்பத்தினர் பிரச்சனையில் சிக்கிக் கொள்ள விடமாட்டேன்.

‘நாங்கள் வெளியூரிலிருந்து சமீபத்தில் வந்தவர்கள். சங்கடத்தில் இருப்பவர்கள். நெருங்கிய சொந்தக்காரர்களே உதவவில்லை. எதை நம்பி எங்களுக்குப் பணம் தருகிறீர்கள்? நாங்கள் பணத்தைத் திருப்பித் தராவிட்டால் உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்?’ என்று கேட்டேன்.

‘அய்யா. சின்னப் பையன். துடுக்குத்தனமாக பேசும் வயது. மன்னித்து விடுங்கள்’ என்று கெஞ்சும் குரவில் அம்மா பேசினார். ‘ஆமாம், சின்னப் பையன். மன்னித்து விடுங்கள்’ என்றாள் என்னைவிட ஒரே ஒரு வயது பெரியவளான அக்கா. இவள் எப்போது பெரிய மனுஷி ஆனாள்?

என்னைப் பார்த்து நட்புடன் புன்னகைத்த ஜெவுளிக்காரர், ‘தம்பி, மனிதன் பிறப்பதற்கு முன்பே நம்பிக்கை, போன்ற பண்புகள் பிறந்து விட்டன. சூரியன் காலையில் காலம் தவறாமல் வந்து விடுவான், மலர்ந்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில்தானே செடிகளில் மொட்டுக்கள் பிறக்கின்றன? கணக்கு பார்க்காமல், இனம் பார்க்காமல் வானம் மழை தரும். அதைப் பதுக்கி வைக்காமல் நிலம் நீர் தரும் என்ற நம்பிக்கையில்தானே செடிகள் வாழ்கின்றன? நிலம் விலையின்றி புல் தரும் என்ற நம்பிக்கையில்தானே மான் துள்ளி ஓடுகிறது? சூரியன் இருக்கும் நம்பிக்கையில்தானே சந்திரன் இருக்கிறது? ஐடமும், தாவரமும், மிருகமும் ஒன்றின் மீது ஒன்று நம்பிக்கை வைக்கின்றன. மனிதன் மனிதனை நம்பக் கூடாதா? எத்தனையோ பண்புகள் இருக்கின்றன. பண்புகள் மூலம் பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கலாம். எந்த ஒரு பண்புக்கும் பிரபஞ்சம் கட்டுப்பட்டு விடும்’ என்றார்.

அப்பா உரக்கச் சிரித்தார்.

‘நாங்கள் நல்லவர்கள், நியாயமானவர்கள் என்பதால் பணம் தருகிறீர்கள். போக்கிரிகளுக்கு இதேபோல தருவீர்களா?’ என்று கேட்டேன்.

‘நான் சரியாக இருக்கும்வரை, சரியானவர்கள் மட்டும்தான் என்னிடம் வருவார்கள்’ என்றார் ஜெவுளிக்காரர்.

‘அய்யா, உங்களிடம் பணம் வாங்கி கல்யாணம் செய்தால் என் பெண்ணின் வாழ்க்கை சிறப்பாக இருக்கும்’ என்றார் அப்பா.

‘மிகவும் நன்றி’ என்றார் ஜெவுளிக்காரர். ‘நானை காலையில் பணம் கொண்டு வந்து தருகிறேன். ஜெவுளிக்கான பணத்தையும் கல்யாணம் முடிந்தபின் வாங்கிக் கொள்கிறேன்’ என்று கூறி விடை பெற்றார்.

அம்மா வண்டிக்காரனை அழைத்து ஒரு சிறு மூட்டை நிறைய தின்பண்டங்கள் தந்தார். இரண்டு பழைய புடவைகளும் தந்தார். ‘வீட்டில் கொடுத்து விடு’ என்றார்.

தீபாவளி கழிந்தபின் ஒரு வளர்பிறை தினத்தன்று, சுபயோக சுப முகூர்த்தத்தில் அக்காவின் கல்யாணம் நல்லபடியாக நடந்து முடிந்தது. அதற்கு முன்பே சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் ‘ஆப்பரேஷன் போலோ’ என்ற பெயரில் இந்தியப் படையை வைத்தாராபாத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். கத்திகளோடு கோஷமிட்டுக் கொண்டு வந்த புரட்சிக்காரர்களை, துப்பாக்கிகளோடு வந்த இந்தியப் படை சுலபமாக அடக்கி சரணடைய வைத்தது. வைத்தாராபாத் இந்தியாவோடு இணைந்தது.

‘இதை முன்பே செய்திருக்கலாம், நேருவும், பட்டேலும் இன்னும் கொஞ்சம் ஒற்றுமையாக, சுறுசுறுப்பாக, புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொண்டிருந்திருக்கலாம். இவர்களுக்குச் சரியாக நாடாளத் தெரியவில்லை’ என்று நானும் என் நண்பர்களும் தெருமுனையில் நின்று செய்தித்தாள்களை வாசித்துபடி, கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டோம். மறுநாள் புதிய திரைப்படம் வெளிவந்ததால், பட்டேலையும், வைத்தாராபாத்தையும் மறந்து விட்டோம்.

அப்பா திரும்பவும் வேலைக்குப் போகவில்லை. அரசியல் குழப்பம் அடங்கி இருந்ததால் எங்கள் நிலத்தை நல்ல

விலைக்கு விற்க முடிந்தது. அப்பா ஜெவளிக்காரருக்கு எட்டாயிரம் தந்தார். அவர் ‘கொடுத்த பணம் மட்டும் போதும்’ என்றார். ‘பணம் வாங்கிக் கொண்டு உங்களை சந்தோஷப்படுத்தி னோம். எங்களுக்குச் சந்தோஷம் தர மறுக்கிறீர்களே?’ என்று அப்பா கோபித்துக் கொண்டதும் ஜெவளிக்காரர் சிரித்துக் கொண்டே எட்டாயிரத்தை வாங்கிக் கொண்டார்.

★ ★ ★ ★

அறுபது வருடங்களாக நான் என்னென்றிரே இருக்கும் இந்தக் கடையில் மட்டும்தான் துணி வாங்கி வந்திருக்கிறேன். என்குடும்பத்து உறுப்பினரின் கடையில் வாங்காமல் வேறொங்கே வாங்குவேன்?

என் எதிரே இருந்த என்னை எப்போதும் சிலிரக்க வைக்கும் பல அடுக்குமாடி பட்டு ஜெவளிக் கடையை உற்றுப் பார்த்தேன். பிரம்மாண்டமாக இருந்தது. அறுபது வருடங்களுக்கு முன் சிறிய பெட்டிக்கடை போலிருந்தது. இப்போது நாடு முழுவதும் கிளைகள். வெளிநாடுகளில்கூட கிளைகள் இருக்கக்கூடும். எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஜெவளிக்காரரின் பிரம்மாண்டத்தின் முன் அவரது இந்த அடுக்குமாடி பட்டு ஜெவளிக்கடை சிறு பொம்மை என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

அடுத்த தீபாவளிக்கு நான் மீண்டும் இங்கு வந்து பார்ப்பேன். புதிதாக மேலும் ஒரு மாடி கட்டப்பட்டிருக்கும். புதிதாக இன்னும் ஒரு கிளை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும்.

மெல்ல எழுந்து என் வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

(முற்றும்)

[நான் மிகவும் மதிக்கும் ஒரு இலக்கிய மேதையின் நினைவுக் குறிப்புகளில் இருந்த ஓர் உண்மை நிகழ்ச்சி என் மனதை நெகிழிச் செய்தது. அதை என் கற்பனையைக் கலந்து சிறுகடையாக எழுதி இருக்கிறேன். மேதையும் இருக்கிறார். கடையும் இருக்கிறது.]

ஓஜெஜெ

Published by Mr. P.V. Sankar on behalf of The Mother's Service Society, No. 5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605011, Printed by Mr. S. Devanathan at Sakthi Offset Printers, No. 238, Lawspet Main Road, Pakkamudayanpet, Puducherry - 605008, Published from Flat No. 11, 2nd Floor, Grace Apartments, No. 177, Pappammal Koil Street, Vaithikuppam, Puducherry - 605012, Editor: Mr. N. Asokan, Secretary, The Mother's Service Society, No. 5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605011.

தூர்ம கைங்கர்யம்

ஏழை, எளியவர்க்கு உதவுவது தர்மம். வெள்ளிக்கிழமை ஏழைகட்டு காசு தர்மம் செய்யும் பழக்கம் உண்டு. இல்லாதவர்க்குக் கொடுப்பது ஈகை. மற்றவை பலனை எதிர்பார்த்துச் செயல்படுவது என்பது குறள்.

கிருத்துவர்கள் ஏழைகட்டு உதவி செய்வதை ஒரு கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். பகவானுடைய கருத்துப்படி உதவி பெறுவர்க்கோ, உதவி செய்வர்க்கோ இது நன்மை செய்யாது. செய்வர்க்கோ அகந்தை வளரும். பெறுவர் ஏழ்மை நீடிக்கும் என்பது பகவான் கருத்து. உலகம் நெடுநாளாக ஏற்றுக்கொண்ட அர்த்தமற்ற காரியங்கள் அநேகம். துறவற்றும் அதுபோன்றது. மோட்சத்தை நாடுவதும் அப்படியே என்பது பகவான் கூறுவது.

ஜப்பானில் மக்கள் உயர்ந்த பழக்கம் உடையவர்கள். அவர்கள் உயர்ந்த பழக்கங்களில் ஒன்று பொறுமை, மற்றது நாணயம். சொல் தவறாதது. இவை உயர்ந்த குணம். ஆனால் எந்த உயர்ந்த குணமும் அறிவின்மையால் மூடநம்பிக்கையாகும் என்பது தத்துவம். ஒரு கப்பல் மூஷ்க் ஆரம்பித்தது. பிரயாணிகளைக் காப்பாற்ற எல்லா முயற்சிகளும் செய்யப்பட்டன. சிறு படகுகளை கடவில் போட்டு அதில் மக்களை அப்புறப்படுத்தும் வேலை துரிதமாக நடக்கிறது. இது போன்ற நேரம் எந்த மக்களும் நிலையிழந்து அடித்து மோதிக் கொண்டு ஓடுவார்கள். ஜப்பானியர்கள் அந்த நேரமும் அமைதியாக வரிசையில் வருவார்கள். அதுபோன்ற நேரத்தில் வரிசையில் முதலில் ஒரு குருடன் வந்து விட்டான். அவன் தடுமாறி மெல்ல மெல்ல நகரும் வரை கூட்டம் அவன்பின் அமைதியாக இருந்தது. எந்த நாட்சிற்கும் பெருமை தரும் காரியம் அது. இது சிந்தனைக்குரிய விஷயம். குருடனைக் காப்பாற்றுவது முக்கியமானால் நான்கு பேர் அவனைத் தூக்கிப் போய் காப்பாற்றலாம். அவனுக்காக பலர் உயிர் துறப்பது அவசியமில்லை. பலர் உயிர் துறந்தாலும் குருடனை அவசரப்படுத்த மாட்டோம் என்பது மனநிலை. அது உயர்ந்த மனநிலை. கூர்ந்து பார்த்தால் அவன் உயிரைக் காப்பாற்றுவதை-விட, எங்கள் அகந்தை உயர்ந்தது என எண்ணும் மனப்பான்மை முக்கியம் எனத் தெரிகிறது.

வேத மணி

என் பெயர் 'சிடுமூஞ்சி', எனக்கு நல்லது பிடிக்காது, நல்லவர்கள் ஒத்து வராது. எவராவது சந்தோஷமாக இருந்தால் எனக்கு வயிறு எரியும். என் பார்வை பட்டால் அவர்களுக்கு மரணம் கீக்கிரம் வரும். விடியாழங்சி வேலைக்குப் போனால் வேலை கிடைக்காது. கிடைத்தால் கூலி கிடைக்காது. எனக்கு ஒருவர் வேலை கொடுத்தால் அவர் திவாலாவார் என்ற இராசியுள்ளவர் உண்டு. அப்படிப்பட்டவர் ஒருவர் அன்னையிடம் வந்து அவரால் ஆயிரம் பேர் கோடைஸ்வரர்களானது அனுபவம். வேதம், அதுபோன்ற பெண்கள், கணவன் வாழ்வை நாசமாக்குவதை கடமையாகக் கொண்டவர் எனக் கூறுவதாக page 48-இல் The Life Divine-இல் பகவான் கூறுகிறார். அவர்கள் வேத மணிகள். அவர்கள் அன்னையிடம் வருவதில்லை. வந்தால் திருவருமாறுவார்கள். அவர்கட்டு அன்னை எதிரி. அவர் வீட்டார் ஒருவர் அன்னையிடம் வந்தால் அவருக்குப் பயம் வரும், வியாதி வரும், நஷ்டம் வரும். அப்படிப்பட்டவர்களைப் பற்றி அன்னை கூறுவது, “அவர்களும் ஒரு நாள் மாறுவார்கள். உலகம் மாறியின் மாறுவதற்கு இனி மக்கள் இல்லை என்ற நிலையில் அவர்களும் மாறுவார்கள். நான் அவர் வாழ்வில் ஒளிந்து நேரம் வரக் காத்திருப்பேன். அந்த நேரம் நான் செயல்பட்டு அவர்களும் மாறுவார்கள்.”

- அன்னை அருள் அவர்களை மீறிச் செயல்பட்டு அபரிமிதம் தருகிறது.
- அவர்கட்கே அற்புதமான பலனைத் தருகிறது.
- அவர்கள் மூலமும் பிறருக்கு அதிர்க்கடம் தருகிறது.
- அவர்கள் பிறந்த நாளில் 100 ஆண்டிற்குமுன் 200 ஆண்டிற்குமுன் உலகமே திவாலாகியுள்ளது.
- அன்னை அவர்களை மீறிச் செயல்படும் பொழுது தங்கள் கொராசியாக அவர்கள் அதே உலகுக்கும் கூறுவதுண்டு.
- அவர் கையால் ஒருவர் சாப்பிட்டால், அவருக்கு வயிறு எரியும்.
- அப்படிப்பட்டவரை மனமுடிக்க வந்தவர் அனைவரும் அகால மரணமடைவர்.
- உலகத்து ஆபத்து அத்தனையும் அவர் வாழ்வை வந்து கலக்கும்.
- அவருக்கு ஒருவர்மீது பிரியம் ஏற்பட்டால் அவருக்கு அவமானம் அடுக்குக்காய் வரும்.
- உலகம் ஆபாசம் என்பதை அவர் பெருமையாகக் கருதுவார்.
- அவர் வேதம் கூறும் மணி — வேத மணி.

